

genç SOSYALİST

ONBEŞ GÜNLÜK SİYASİ GENÇLİK GAZETESİ 5 LİRA
22.7.78
27

"Gençlik, öğrenci gençlik ve bilhassa işçi gençlik mücadelenin sonucunu belirleyecektir.„ LENİN

DEMOKRATİK ÖRGÜTLER ÜZERİNDEKİ BASKILARA SON!

Ahmet HAMDİ

TV'nin HANEDANLARI ÇÖKÜYOR!

TRT Televizyonu, geçtiğimiz günlerde, "Rudi Cordeşçilerin" üzüntüsünü Dünya Kupası maçlarıyla biraz olsun hafifletebildimi bilmeyiz ama, futbolla şartlandırılmış izleyicileri, daha da çok ekranlarayapıştırmayıbaşararak, hem büyük bir program gediğini kapattı, hem de "ideal Amerikan Senatörünün" ölümünü unutturdu! Başka ne başardı? Kapitalist Dünya ve baskı rejimleri, örneğin Arjantinde olduğu gibi, neyi başardıysa onu.

Bırakın futbolu, dizi filmler -hele BBC yapımı ise -aynı şartlanmış beyinler yaratmayı sistemli olarak başarmaktadır. Kitle haberleşme araçlarının en önemlisi sayılan Televizyon, Türkiye'de de burjuvazi yararına görevini yerine getirmeye çabalıyor. Hem de ilginç dizi filmlerle ve programlarla. Özellikle de politik konuların ağır bastığı filmlerle. BBC'de dahil kapitalist dünyanın televizyonları yen bir yol izliyor denilebilir. Yani kısacası anti-komünizm ustalıkla yapılıyor.

Tefeciler, Zengin ve Yoksul ve Hanedanların Çöküşü politikanın ağır bastığı üç film. Hatta "Çarli'nin Melekleri"nde bile, birkaç baldırı çıplak "gözü-pek" kızı piyasaya sürerek anti-komünizm yapıldığı hatırlanabilir.

İthal malı dizilerle, "iyi polisler, sempatik polisler sevdirilmeye çalışılıyor" "acemice". Ve hatırlanırsa, CIA'nın marifetleri de bir kaç "sevimli" adamla "Görevimiz Tehlike" dizisinde, "Dünyayı kurtaran sempatik adamlar" olarak yutturulmaya çalışılıyordu. Kuşkusuz "Zengin ve Yoksul" ve "Hanedanların Çöküşü" en ilgi çekici, izleyicileri ustaca şartlandırmaya, yanlış bilgiler vermeye çalışan iki diziydi. Birkaç hafta önce biten "Rudi Cordeş" te sınıflar arası mücadele gözden kaçırılmaya çalışılarak, "iyi zengin-kötü zengin", "iyi politikacı-kötü politikacı", "iyi sendikacı-kötü sendikacı" imajı oldukça başarılı bir şekilde işlendi. Ve "iyi zengin, iyi yürekli burjuva politikacısı, sempatik senatör", "hain Falkonetti" tarafından arkadan vurularak vefat etti! Şimdilerde, Rudi' nin dizinin yeni hazırlanan bölümünde ölmeyeceği, Rudiseverlere, çok satan burjuva-magazin gazetelerinde tam sayfa ayrılarak muştulanıyor!

"Hanedanlar'ın Çöküşü" ise son üç haftasında dizinin en ilgi çekici bölümleri haline geldi. Özetle, biten dizinin son bölümlerinde şunları izledik:

"1914 yıllarında bazı ülkeler liderlerinin birbirlerine 'sudan bahanelerle' kızmalarından dolayı birbirlerine savaş açmışlar, sevimli, uysal, akıllı, iyi niyetli, ancak birazcık saf vekarısının etkisinde 'pek çok' kalan zavallı Çar II. Nikola uzaklaştırılmış, yerine Rusya'da Kerenski Hükümeti kurulmuştur. "Kerenski Yoldaş" her şeyi düzeltecektir! Bu arada V.İ.Ulyanov İsviçre'de eşi Krupskaya ile tatil yapmakta, sandal gezilerine çıkmaktadır! Bu arada azıcık politika ile idare etmektedir! Ama Şubat Burjuva Devrimi Rusya'da patlak verince, Lenin İsviçre'de boş oturmamak için, gidip Rusya'da patlak veren "hazır" devrime, kişisel hırsları nedeniyle konmak istemektedir! Nasıl olsa Burjuva Devrimini Proletarya Devrimine katakulle dönüştürebilecektir! Çevresindekileri de bu ihtirasına inandırmaya çalışır! Bu arada Çar II. Nikola'nın akrabası Almanya İmparatoru, Rusya'ya kafası bozulduğu için, Lenin'i Rusya'nın başına bela etmek istemekte ve Rusya'ya Almanya' dan geçmesine izin vermektedir! Ve bazı esrarengiz aracılar bu ilişkiyi sağlarlar! Ve Lenin de Alman Burjuvazisinin yardımıyla bu işi başardığından kimsenin haberinin olmasını istememektedir! Ve bir bakıma filmin Hanedanlar açısından acıklı sonuna gelinir. Lenin Rusya'ya gelir ve İsviçre'de tatil yapan bir adamın nereden tanıdığı belli olmayan yüzlerce işçi, asker, kadın, genç insan büyük bir coşkuyla ve bayram sevinciyle karşılarlar!

İşte çizilen bu hazin ve gerçek-dışı tabloyu tekzip edercesine BBC'nin saklayamadığı gerçek bu sondur. Yani Hanedanların sonu. Lenin'in ve muzaffer proletaryanın başarısı.

Tüm dizi boyunca Rusya'daki ve diğer bir çok Avrupa ülkelerinde olup bitenleri, sadece Hanedanların sevimli "emperyal majestelerinin" ufak-tefek yanlışlıklarına, zaaflarına bağlayarak, emperyalist amaçla çıkarılan savaşları, sınıf mücadelelerini ve proletaryanın dünyada ilk kez Rusya'da Burjuvazinin egemenliğine son verişini saklamaya çalışan BBC, tüm bu çarpıtmaların içinde, tarihsel gerçekleri saklayamamanın acısını çeker. Bizim yerli TV'ciler ve onların ardındaki burjuva politikacılar da kaş yapayım derken göz çıkarırlar. Sınıflar mücadelesi tarihini ve I. emperyalist savaşta kimlerin ne yaptığını, Rusya'da o denli sevimli gösterilmeye çalışılan Çar' ın da ne mal olduğunu en gözü kapalı insan dahi bilmektedir. Gerçekte ülkemizdeki egemen sınıflar bu diziden rahatsız dahi olmuşlardır denilebilir. Çünkü onlarda bilmektedirler ki, işçi sınıfımız, emekçi halkımız ve tüm ilerici sosyalist gençlik gereğinden fazla uyanıktırlar. Ve gerçekleri en geniş şekilde yaygınlaştıracaklardır.

Şimdilik bu diziler bitti. Yerlerini yeni diziler alıyor. Bakalım TV yeni dizilerde ne çamlar devirecek. Emperyalizmin kültür, sanat politikası doğrultusunda nasıl ince-kalın anti-komünizm yapmaya, nasıl burjuvazi sevdirilmeye çalışılacak? Göreceğiz...

BASINA AÇIKLAMA

"SOSYALİST GENÇLİK BİRLİĞİ şube başkanı A.Biçer basına verdiği açıklamada bir süre önce sudan bahanelerle kapatılan şubenin, mevcut hükümetin Demokratik kitle örgütleri üzerindeki anti-demokratik uygulamalarının bir parçası olduğunu söylemiştir"

Ülkemizde Devrimci Demokratik çevrelere saldırıların arttığı şu günlerde bir süre önce kapatılan Sosyalist Gençlik Birliği Hatay şubesi açılmış bulunmaktadır.

Çok tirajlı tekelci sermaye yanlısı basın, derneğimizde bulunan yapıştırıcı yapımında kullanılan sütkostik adlı kimyasal maddenin patlayıcı madde imalinde kullanıldığını iddia etmiştir. Öte yandan şehrimizde yayınlanan faşist bir gazete derneğimizde çok sayıda bomba bulunduğunu yazmıştır.

Gerici ve faşistlerin Devrimci Demokratik güçlere karşı giriştiği saldırılar yoğunlaşırken mevcut hükümet bunlara karşı önlem almadığı gibi Demokratik Kitle Örgütleri üzerinde onları kapatmaya kadar varan tutumlara girişmiştir. POL-DER, TÖB-DER ve diğer Demokratik kitle örgütleri üzerinde oynanan bu oyunlar ancak faşist ve gericilerin işine yarayacaktır. Demokrasi havarilliği yapanların POL-DER'i kapatması onların ne kadar demokrat olduğunu kanıtlamaktadır. Tüm Demokratik Kitle Örgütleri üzerindeki baskılara son.

Genel olarak Devrimci Demokrat güçlerin ve derneğimiz üzerindeki baskılara karalama kampanyasına Maocu Burjuva uşaklarıda katılmaktadırlar.

Tüm bu saldırılar karşısında, Birliğimiz Antakya'da 20 Demokratik kitle örgütlerinin katılımıyla sağlanan anti-faşist güç ve eylem birliğini emperyalizme, faşizme ve gericiliğe karşı sıkılı bir yumruk gibi dikmenin çabası içinde olacaktır.

bir süre önce kapatılan

SGB HATAY ÖRGÜTÜ AÇILDI!

Bir süre önce dernek binasında "bomba yapımında kullanılan kimyasal madde buldukları" (!) gerekçesiyle bir aylık süreyle kapatılan şubemiz 3 Temmuz'da açıldı.

Sosyal demokrat ağırlıklı hükümetin görevi devralmasıyla birlikte bulundukları mevzilerden atılmak korkusuyla paniğe kapılan faşist odaklar yurt sathında bir sıra provakasyon ve cinayetler tezgahladılar.

Tavırda bağlı olduğumuz hattın bu somut şartların somut tahlilinden kalkarak yaptığı tesbit kısa sürede pratikte doğrulandı. Faşizme Geçit Vermeme Mücadelesinin "Faşizme Karşı İleri" şiarıyla bütünleştiği bir dönem yaşadığımız.

Faşist odakların hırçınlığının bir diğer kaynağı da hükümetin girişimlerinin tekelci sermaye lehine meyvelerini vermeden iktidardan edilmesi.

Tüm bu gerçekler karşısında vurdumduymazlığını sürdüren hükümet provakasyon ve saldırıların kaynağına yöneleceği yerde demokratik kitle örgütleri üzerinde kapatma tehdidiyle demokrasisini ayakta tutmayı hesap etmektedir. Örgütümüz üzeindeki baskıların bir başka nedeni de eski "kalıbı" çatlatarak bir varlık haline gelmesi. Bu olgu başta burjuvazi olmak üzere karşı-devrimci maocuları da ürkütmektedir. Son yayınladıkları bildiriyle birliğimizi "halkın yeminli düşmanları", "rus uşaklığı" gibi küfürlenmiş, laflarla suçlamaktadırlar.

Tüm genç sosyalistler bu uygulamaların sağ sosyal demokrasinin yapısından kaynaklandığını biliyorlar. Bu mantığın kısa sürede iflas edeceğini de biliyorlar.

SGB'lilere saldırılar sürüyor. Bir yandan polisiye baskı, bir yandan Maocusu, faşisti "ilgilerini" eksik etmiyorlar... Ama artık bir iyice biliniyor ki, SGB çatısı altında mücadele yürütenler değil kuru gürültüye pabuç bırakmak, saldırıların en azgınına gereken cevabı vermekten çekinmezler.

Geçtiğimiz günlerde SGB Gaziosmanpaşa (İstanbul) örgütü binasına gene saldırıldı. Faşist köpekler otomatik silahlarla ateş açıp kaçtılar. Olayda yaralı yoktur.

SGB Şişli Şube Başkanı ve Trakya Bölge Sekreterlerinden Bektaş Erdoğan da faşistler tarafından yaralandı. "Faşizme Karşı İleri" şiarı altında her alanda yürütülen kararlı mücadele faşistlerin saldırganlıklarını da işçi sınıfı sosyalistlerine yöneltmeleri sonucunu veriyor. Uzun soluklu sınıflar mücadelesinin kararlı militanları böylesi saldırıları göğüslemeye devam edeceklerdir. Bundan kimsenin şüphesi olmasın...

Şişle yaralanan Bektaş arkadaşın sağlık durumu iyidir. Kendisine tüm Genç Sosyalistler adına geçmiş olsun dileklerimizi iletiriz.

DEMOKRATİK ÖRGÜTLER ÜZERİNDEKİ BASKILARA SON!

1977 yılının son günlerinde, üç-buçuk yıl boyunca emekçi halkın ve gençliğin üzerine bir kâbus gibi çöken MC iktidarı yıkılıp gittiğinden ve yerine, sosyal demokrasinin hakimiyetindeki yeni Hükümet kurulduğunda demokratik halk ve gençlik güçleri için olduğu kadar gerici ve faşist güçler için de yeni bir dönem başlıyordu. Halk düşmanları düşünüp, taşındılar, aralarında konuştular ve muhalefeti odaklaştıracakları noktayı tespit ettiler. Muhalefetin odaklaşacağı nokta ne ekonomide nispi ferahlama yaratabilmek için Ecevit'in ellerini emekçilerin kemerlerine uzatmak, işçi ücretlerini dondurmak yolundaki çabaları, ne, çözümü daima "batı ittifakı içinde gören dış politikası, ve nede Kıbrıs sorununun hallini NATO çerçevesinde düşünmesi idi. Hayır, bunların hiçbirisi değildi. Muhalefet, demokratik kitle ve gençlik örgütleriyle Hükümet arasındaki ilişkileri asgariye, sıfıra indirecek ve hatta Hükümet'i demokratik örgütler üzerinde baskı uygulamaya itecek bir çaba içerisinde olacaktı. Hem demokratik örgütler kitlelerden tecrit edilecek, hem CHP bu örgütlerden "tenzih" edilecekti. Bu başarılabilirse CHP ağırlıklı Hükümet'in halk düşmanlarına pek zararı dokunmayacak, aksine özellikle faşist güçlere yararı bile dokunabilecekti. Gerici ve faşist propaganda bu noktada odaklaştırıldı. Emperyalizmin gizli açık servislerinin emrindeki kiralık kalemler bu doğrultuda seferber oldular. Bakanların isimlerininönüne sıfatlar yerleştirildi. "TÖB-DER'ci Necdet", POL-DER'ci İrfan" gibi. DİSK, TÖB-DER "komünistti, bölücüydü, Rusya'nın emrindeydi"."Bölücü örgütler Ecevit'in, Hükümet'in kanatları altında besleniyorlardı." "İş hayatı DİSK'in eline, eğitim kurumları TÖB-DER'in emrine, emniyet teşkilatı POL-DER'e teslim edilmişti... Sağ sosyal demokrasinin anti-faşist mücadeledeki klasik tutarsızlığı ve can güvenliği sorununa "bir tarafta silahlı sağ, öbür yönda silahlı sol" şeklindeki, kaba, demogojik bakışı, bu gerici ve faşist çığırtkanlıktan etkilenmeye zaten açıktı. Ve bugün görülen o ki halk ve gençlikdüşmanları "özgürlükçü demokrasi" aşıklarınıetkilemeyi başarmışlardır.

POL-DER 1970 yılında kurulmuştu. Yükselen işçi ve emekçi halk hareketinin, kurum olarak burjuva devletinin bir parçası ve o'nun emrinde, hizmetinde olan, ancak tek tek bu kurumu oluşturan insanların önemli bir bölümünün emekçi halk çocuklarının teşkil ettiği Emniyet teşkilatında da yankı bulmaması olanaksızdı. Nitekim POL-DER polislerin özlük ve yasal haklarının kararlı savunucusu ve anti-faşist bir örgüt olarak giderek güçlendi. MC döneminde, etkinliği hissedilir bir örgüt oldu. CHP'nin iktidara gelmesiyle bu etkinlik daha da arttı. Böylesi önemli bir devlet kurumu içerisinde ilerici, devrimci, sosyalist düşüncelerin yer etmesi kuşku yok ki halk düşmanlarını tedirgin ederdi. Gerici ve faşist demogoji POL-DER'i baş hedef seçti. "Polis siyasete karışıyordu". Ne demekti "halkın polisi olmak istiyoruz?" "Asayişi temin etmekle görevli olanlar ilerici olurlarsa toplumda asayişsizlik alır yürürdü." Bu tür sözlerden İçişleri Bakanı ve Hükümet kolay etkilendi. İçişleri Bakanı polis örgütlerinin kapatılacağına dair sözler etti. "Örgütler" derken POL-DER'in yanında, birkaç ay öncesinde faşistler tarafından, POL-DER'in kapatılması operasyonunun bir parçası olarak kurulan POL-BİR adlı örgütü kastediyordu. Durum bu hale gelince POL-DER bir afiş bastırdı ve yapıştırdı. "POL-DER kapatılamaz" diye. Afişleme sırasında İstanbul Vali'sinin polisleri afiş yapıştıran polisleri gözaltına aldı. Bu olayı ertesi gün cicili bicili basın "Cumhuriyet tarihinin en önemli olayı" diye verdi, "Anarşi devlete bulaştı" dedi. Öyle ya her türlü yasal işlemleri tamamlanmış afişlerin yapıştırılmasından daha büyük bir suç mu olurdu (!) Suçlanan yasal bir haklarını kullananlardı, yasal haklarını kullananları gözaltına alan İstanbul Vali'sinin gönderdiği polisler değil. O Vali ki Fikirtepe Eğitim enstitüsününün can güvenliklerinin sağlanması isteğiyle kendilerine başvuran yönticileriyle görüşmeye bile tenezzül etmemişti. Ardından Müdür Yardımcısı kahpece öldürülmüş ve grafik öğretmeni de ağır yaralanmıştı. Ama o, ve onu yönlendirenler kanlı katiller yerine yasal haklarını kullananlarla uğraşmayı yeğlemişlerdi. Artık POL-DER'in suyu ısınmıştı. Ankara Valiliği POL-DER'i süresiz olarak kapattı. Bu arada POL-BİR'i kapatmayı da ihmal etmedi (!) İçişleri Bakanının "silahlı sol"derken kimi kastettiği de ortaya çıktı. Herhalde Bakan bey POL-DER'li polisleri kastediyormuş.

Hükümetin direktifiyle kapatılan POL-DER'in kapatılma gerekçesi olarak "siyasete karıştığı" gösterilmişti.

Evet bu, POL-DER'in siyaset yaptığı doğrudur. Çünkü o anti-faşisttir, Anti-faşist olmak, böylesi siyaset yapmak hiçbir zaman suç değildir. Faşizm insanlığın düşmanıdır, yüz karasıdır. Faşizme karşı olmakta bir insanlık görevidir. Hükümet bu görevi yerine getirenleri engellemeye kalkacakyerde, faşizmin üzerine gitmeyi, bu insanlık görevini yerine getirmeyi tercih etmelidir. Demokratik halk güçlerinin tavrına gelince; Onların bu anti-demokratik uygulamalara karşı sessiz kalacaklarını sanıyorsa, sağ sosyal demokrasi fena halde yanılıyor. Onlar CHP'yi, Hükümeti kara kaşından, kara gözünden ötürü desteklemezler. Ancak attığı ve atacağı anti-faşist adımları desteklerler. Ve bunun aksine tavırlar emekçi halk ve gençlik hareketini karşısında bulacaktır. POL-DER'in kapatılmasının belki de tek iyi yanı olmuştur. O da demokratik güçbirliğinin ne denli gerekli olduğunu göstermiştir. Bilemiyoruz, geniş emekçi yığınlarda yıllardır CHP'ye bağlanan umutların umutsuzluğa dönüştüğü şu sıralarda, hala kimi sosyalistlerin CHP'ye bağladıkları umutlar sürüyor mu?

Ama demokratik güçlerin önemli bir bölümü sağ sosyal demokrasinin anti-demokratik uygulamalara başvurmasının ancak güçlü ve gerekirse kitlesel karşı çıkışlarla önlenebileceğini görmüşlerdir. Bu anlamda MC iktidardan gideli beri atıllaşan, önemsenmeyen demokratik güçbirliğini canlandırmak, dinamik bir yapıya kavuşturmak günün en ivedi görevidir.

Gerçi POL-DER'in süresiz kapatılması kararı Danıştay 12. Dairesince bozuldu. POL-DER yeniden açıldı. Ancak belli ki POL-DER üzerindeki baskılar sürecektir. İçişleri Bakanlığı zaman kazanarak yeni bir yasa ya da kararnameyle Emniyet Örgütünü Ordu'ya benzer bir statü içerisine sokmak, böylece meseleyi kökten (!) halletmek istemektedir.

Egemen sınıflar şunu çok iyi bilsinler ki, ne yapsalar polisler arasında devrimci düşüncelerin yaygınlaşmasının önüne geçemeyeceklerdir.

Yıllardanberi hep aynı masalı tekrar tekrar piyasaya sürdüler; Öğretmenler siyasete karışmamalı dediler, gençler siyasete karışmamalı dediler, işçiler siyasete karışmamalı dediler, memurlar siyasete karışmamalı dediler. İşçilerin öğretmenlerin, memurların, gençlerin siyasete karışıp karışmadıkları yani faşizme ve emperyalizme karşı mücadeleye katılıp katılmadıkları, özgür ve sömürüsüz günler için mücadele edip etmedikleri ortada. Şimdi de aynı masalı polisler için söylüyorlar. Ama korksunlar polisler de siyasete karışacak." Sağda ve solda vuruşanların" tekelci burjuvazi adına vuruşan ünlü yazarı, geçenlerde "bir ordu kaldı" diye yazdı. "O da siyasete karışırsa biz göçtük" diyor sınıfı adına. Ne yapalım ki bu sizin sınıfın kaderi Bay Toker. Emniyet teşkilatı ve ordu burjuva devletinin önemli parçalarını oluştururlar ve kurulu düzenin devamını sağlamakla yükümlüdürler. Ne varki bu onların içinde çelişki barındırmalarını önleyemez. Düzenin baskı araçlarını oluşturan bu kurumların içinde büyük sayıda emekçi kökenli insanlar bulunur. Yani çıkarları bu düzenin devamından yana olmayanlar. İşte bu çelişkidir ki Bay Toker, Polis teşkilatlarını da, orduları da siyasete karıştırır. Orduların tabanlarını oluşturan geniş asker kesimi sömürü düzenlerine karşı verilen mücadelelerin saflarına katılırlar.

Baskılar ençok POL-DER üzerinde yoğunlaştı. Ancak söylediğimiz gibi yalnızca POL-DER değil tüm kitle örgütleri baskılara hedef oluyor. Gençlik örgütleri de bu baskılardan önemli ölçüde "nasiplerini" alıyorlar. Ecevit hükümeti dernekler masalarına hiç dokunmadı. Buralardaki faşistler varlıklarını sürdürüyor. Ankara'daki dernekler masası gençlik örgütleri üzerinde MC döneminde bile cesaret edilemeyen kimi uygulamalar gidiyor. İçişleri Bakanlığı tüzükleri onaylamıyor. Bu kadarla kalsa iyi, birderneğin tüzüğü İçişleri Bakanlığına teslim edildikten sonra o dernek meşruluk kazanır ve kongreler dışında tüm faaliyetler ~~içerikine~~ girebilir. Şubeler açmakta bu faaliyetlerin bir parçasıdır. Ankara'da ise şimdi, tüzüğü onaylanmamış gençlik örgütlerine şube açtırılmıyor. SGB Sincan şubesinin evraklarını teslim etmek üzere Dernekler Masasına giden bir şube yöneticisi orada hayli enteresan sözler dinledi. Baş bilmem kim "tüzük onaylanmadan şube açılamayacağını" söyledi ve SGB'nin şimdiye kadar açılan bütün şubelerini bir çırpıda "yasadışı" ilan ediverdi. Aynı tür uygulamalar başka örgütler üzerinde de sürüyor. Ama bütün bu baskılar, karşısında, demokratik kitle örgütlerinin, gençlik örgütlerinin kararlı muhalefetini bulacaktır. Bay bilmemkim'lerden bir bir hesap sorulacak, anti-demokratik uygulamalara pabuç bırakılmayacaktır.

İGD-DİSK İLİŞKİLERİ

oportünizmin kitle örgütlerine nasıl baktığını gösteriyor.

Geçen sayımızda İGD'nin işçi sınıfıyla gençliğin ittifakı sorununa bilimsel olmayan, faydacı bir şekilde yaklaştığını ve bu konuda kavram kargaşası yarattığını belirtmiştik. DİSK'in İGD ile ilişkilerinin askıya alınması bu konuyu tekrar güncelleştirdiği için üzerinde duracağız.

İGD kurulduğundan beri DİSK ile ilişkileri sağlıksız bir şekilde gelişmiştir. Gerek o zamanlar DİSK yönetiminde bulunan İDD'ci sendikacılar, gerekse İGD'liler bu sağlıksız ilişkileri beraberce geliştirmişlerdir. DİSK yöneticileri İGD'yi DİSK'in gençlik örgütü gibi yansıtırken, İGD'de de "yaşasın DİSK" şiarını bayrak edinmişti. Eski DİSK yöneticileri oportünist sendikal anlayışları sonucu DİSK içinde geri unsurlarla işbirliği yaparak sosyalist sendikacıları dışlama, ileri sendikaları geri sendikalar içinde eritme (Kimya-İş örneği) ya da Sosyal-İş gibi DİSK'ten dışlamaya çalışmışlardır. Sendika kongrelerinde ilkesiz ve grupçu tavırlar takınılırken, İGD'lilere de aktif görevler verilmişti. Buna karşılık İGD de DİSK'in olanaklarından yararlanıyordu. İGD şubelerinin birçoğunun DİSK'in olduğu yerlerde olması, bu sağlıksız ilişkilerin sonuçlarından birisidir.

DİSK yönetimindeki "ilerlemeciler" grupçu ve sekter politikaları DİSK'in geçen yıl bunalıma sürüklenmesine neden oldu. DİSK'e "büyük burjuvazinin el attığı" iddia edildi elbetteki gerici basın bunalıma bakarak, aradaki ayrılıkları körükleyerek, el oğuşturmadı değil. Ama DİSK'in geri gitmesi mümkün değildi. Grupçu ve sekter anlayışa karşı demokratik bir yönetim iş başına geldi. Bütün bunlar yapılırken de "sınıf ve kitle sendikacılığı", "tabanın söz ve karar sahibi olması ilkesi" İDD'ci sendikacıların ağzında bir tekerleme gibi tekrarlanıyordu. DİSK, yönetimi değişince eski sekter anlayışın tersine tüm demokrasi güçleriyle dayanışmasını güçlendirdi. Bu arada İGD'liler de "Yaşasın DİSK" şiarını bir kenara bıraktılar. * İGD'lilerin, DİSK yönetiminin geriye götürüldüğü iddialarının boş olduğu kısa zamanda görüldü. DİSK'in altı yurtsever öğrencinin İstanbul'da öldürülmesi üzerine 20 Mart Faşizme İhtar Eylemi işçi sınıfının sendikal örgütünün öğrenci gençlik dayanışmasının bir örneğidir. Yine 1 Mayıs 1978 gösterisinin öncekiler gibi grupçu bir anlayışla değil, demokratik kitle örgütlerinin katkısıyla örgütlenmesi olumlu bir adımdı.

"İlerlemecilerin" işçi sınıfının birliğini hiçe sayan davranışları DİSK yönetiminden düşünce de devam etti. DİSK'e bağlı sendikalar varken aynı işkolunda bağımsız sendikalar kurarak bu konuda yeni örnekler verdiler. Bu sendikalar Keramik-İş'in karşısında kurulan Beton-İş, Devrimci Sağlık-İş'in karşısında kurulan Tüm-Has-İş, Tek Ges-İş'in karşısında kurulan Yeni Ges-İş'dir. Bu sendikalar örgütlenme çalışmalarında DİSK'e bağlı olarak tanıtılmakta, DİSK'in prestijinden grup çıkarı için yararlanılmaya çalışılmaktadır. Böylece ağızlarındaki "işçi sınıfının birliği", "birlik dayanışma" gibi sözlerin sadece kendilerine faydalı olduğu zaman geçerli olduğu gösterilmektedir.

Yukarıda kısaca özetlediğimiz bu sağlıksız ilişkilerin birikimi 1 Mayıs'taki disiplinsiz davranışla kopma noktasına varmış ve DİSK, İGD ile ilişkilerini askıya aldığını örgüte yayınladığı bir genelgeyle duyurmuştur. Demokrasi güçleri arasındaki ilişkilerin kopma derecesine varması olumsuz bir durumdur. Ancak bu gelişme sorumluları İGD ve onunla aynı politikayı benimseyen sendikacılardır.

DİSK Yürütme Kurulu konuyla ilgili genelgesinin gerekçe bölümü şöyle: "Demokratik güçlerin eylem birliğini herşeyin üstünde tutan DİSK yürütme kurulu, 1 Mayıs 1978 gösterisinin çeşitli kurullarda gözden geçirilmesinden sonra, 22 Mayıs 1978 tarihli toplantısında, 1 Mayıs 1978 kutlamasının hazırlık aşamasında alınan kararlara itiraz etmediği halde, 1 Mayıs kutlaması sırasında bu kararlara ve işçi sınıfının disiplinine uymadığı ve DİSK'in örgütsel bütünlüğüne ve örgütsel bağımsızlığına saygı göstermediği, ayrıca üyesi olan bazı kişilerin DİSK üyesi sendikaların sınıf ve kitle örgütü olma özelliklerini unutup, bu sendikaların bazılarının örgütsel bağımsızlığına müdahale ederek işçi sınıfının sendikal birliğini parçalamağa yönelik çabalara giriştiği saptanan İlerici Gençler Derneği (İGD) ile ilişkilerin askıya alınmasına karar vermiştir." (DİSK Dergisi, Sayı 42 Sf: 30)

Bu gelişme konusunda İGD nin açıklamasında "faşist güçlerin ağır saldırılara geçtiği, karanlık oyunların peşpeşe sergilendiği bir dönemde DİSK Yürütme Kurulu'nun böylesi bir karar almasını, ilerici-demokratik güçler açısından daha da güçlendirilmesi gereken birliği zedeleyen, bu açıdan demokrasi güçlerini üzen, burjuvaziyi sevindiren bir tavır olarak niteliyoruz.

"Bu karar, yanlış saptamalara ve değerlendirmelere dayalıdır. Bu yönüyle duygusal olmaktan öte gitmemektedir." (İYG. Sf. 58, İGD MYK'nın açıklaması)

İGD görüldüğü gibi ortaya çıkan olumsuzluğun nereden kaynaklandığına önem vermeden, ortalıkta herhangi bir şey yokmuş gibi "hem suçlu, hem güçlü" ince ince DİSK Yönetimini suçlamaktadır. Hemen bu açıklamanın yanında yayınlanan yazıda daha da ileri gitmektedir.

"Halbuki, İGD üzerinde baskıların yoğunlaştığı bir dönemde yapılması gereken İGD ile ilişkilerin askıya alınması değil, bu saldırılara karşı gençliği korumak, onun etrafında bir savunma çemberi oluşturmaktır. Gençliğin işçi sınıfıyla bağlaşması kendiliğinden değil işçi sınıfının, gençliğin en tutarlı kesimlerine sınıf savaşımı içinde sahip çıkması, onları savunması ile gerçekleşti. Bu nedenle DİSK'in bu kararı işçi sınıfının tarihsel görevine de ters düşmektedir. Böylesi bir tutum DİSK'in sınıfsal doğrultusuyla ve ilkeleriyle, 6. Genel Kurul kararlarıyla bağdaşmaz." (İYG, Sayı 58, Sf.5)

DİSK'in gençlik örgütleriyle bağlantısını koparmadığı, 6. Genel Kurul'da gençlik konusunda ileri bir karar alarak "sosyalist, ilerici, devrimci gençlik örgütleriyle" ilişkileri düzenlediği bilinen bir gerçek. Yine 20 Mart Faşizme İhtar Eylemi henüz hatırlardayken, İGD'nin bu konularda DİSK'e akıl öğretmesi anlamsız olmaktadır. Hele hele gençliği İGD'den ibaret görmesi.Çünkü saldırılar sadece İGD'ye değil, tüm gençlik örgütlerine, tüm ilericileredir. Bizim kanımıza göre de DİSK faşizme karşı demokrasi güçlerinin dayanışmasına eskisinden daha çok önem vermektedir. Ama İGD'nin özlemi eskiden olduğu gibi DİSK'in sadece İGD'yi kaale almasıdır. O günler geçmiştir. İşçi sınıfının ileri sendikal örgütü DİSK, tüm gençlik örgütleriyle olumlu ilişkiler içindedir.

Yukarıdaki alıntı da yine geçen sayıda üzerinde durduğumuz işçi-gençlik dayanışması iki tarafın ekonomik dayanışması olarak alınmaya devam etmektedir. Alıntı yaptığımız aynı yazının üst bölümlerinde bu konudan bahsederken "Bugün ülkemizde bu bilimsel gerçeği bilinçle kavrayan tek gençlik örgütü İGD'dir" denilerek ipin ucu iyice kaçırılmaktadır. Görüldüğü gibi İGD olup bitenden ders alacağı yerde bu anlayışı sürdüreceğini göstermektedir. Elbetteki bu, sendikal anlayışlarının bilimsel olmamasından ve bunun sonucu faydacı çalışma üslubundan kaynaklanmaktadır.

Bu gibi olumsuz durumlar işçi sınıfı sosyalizminin sendikal harekette ve gençlik hareketinde güç kazanmasıyla daha da mahkum edilecek. Şimdiden ilkeli bir şekilde gelişmeye başlayan gençlik örgütleriyle, işçi sınıfının ileri sendikal örgütü DİSK arasındaki ilişkiler daha sağlıklı raya oturacaktır.

* İGD'liler genel olarak "Yaşasın DİSK" sloganını bırakmalarına rağmen yine de yeni girmeye çalıştıkları yerlerde faydacı çalışmalarında özellikle taşrada kullanmaktadırlar. Bu da onların oportünist çalışma anlayışlarının örneklerinden birisidir.

GAZİ-DER SEÇİMLERİ ÜZERİNE

Geçtiğimiz ay Gazi—der Genel Kurulu yapıldı. Seçimleri "dernekçilik işlerini çok iyi bilen" Sol Revizyonistler (goşistler) aldı. Aynı zamanda bu seçimler yeni yeni gelişmekte olan sosyalist gençlik örgütlenmesinin öğrenci gençlik içerisinde yaygınlaşmasının somut bir örneği oldu.

Seçimler öncesi eğitim enstitülerinin demokratlaştırılması için, siyasi gençlik eğilimlerinin güçbirliği yapmasının, birim derneklerinin pekiştirilerek kitleselleştirilmesini, okulun açılması için demokrasi güçleri ile birlikte kamuoyu çalışmaları yapılmasını hayata geçirmek için elinden gelen çabayı harcayan (Genç Sosyalistler) bu seçimlere tek başlarına girdiler. Birlik konusuna ilkeli bir şekilde yaklaşan Genç Sosyalistleri seçimlere tek başlarına girmeye iten anti birlikçi olmaları değil birlik içinde görülen çizgilerin oportünist birlik anlayışıdır. Zaten Genç Sosyalistler böylesi ilkesiz bir birlik anlayışı içerisinde olamazlardı.

Bahsedilen birlik Demokratik Güç Birliği adı altında seçimlere katıldı. Ama sadece adı demokratikti çünkü bu birlik yönetime aday listede isim birliğinden başka birşey değildi. Bu birlikçiler bir noktada çıkışıyorlardı; FAYDACILIK. Birisi geçmiş dönemde parlamentoda temsil edilmenin sarhoşluğu içersinde "kendini proletaryanın almaşıksız parti"sine "tavırda" bağımlıyım diyen gençlik örgütü, diğer kendisini "utkan gelenek" ilan etmiş olan çizginin gençlik çindeki temsilcisi, bir diğeri de gelişmesini Sosyalist Gençlik Birliği'nin ismi üzerine kurmaya çalışan TSİP'e "tavırda" bağımlı Sosyalist Gençler Kolu'dur.

Bunlardan "utkan geleneğin" ve "almaşıksız parti"nin birlik konusundaki görüşleri Genç Sosyalist'lerce bilinmektedir. Ve onları ilkeli bir birlik içersine çekmeye çalışan ve ısrarla birlik'i vurgulayan Sosyalist Gençlik Birliği'nin tavırda bağımlı olduğu İdeolojik-Politik hattır. "Demokratik Birlik" adı altında birliksizlik oluşturan çizgiler birlikten ne anladıklarını Gazi-Der Kongresinde bir kere daha gözlerimizin önüne serdiler.

Kendilerini gençliğin tek "merkezi örgütü" zannedenlere de birkaç sözümüz var; öğrenci gençlik içersinde gelişmekte olan sosyalist gençlik hareketinin henüz yaygınlaşmamış olması, ayrıca konumu gereği içinde her türden sapık akımların gelişmesine açık olan gençliğin içinde goşizmin hakim olması ve Gazi-Der yönetiminde olmalarının sağladığı avantajlardan "çeşitli" şekillerde yararlanan goşistlerin bu seçimleri alması doğaldı. Üç yıldır yönetimde olan, bu arada yönetimde olduğu sürece boykottan başka birşey yapmayan, lafa geldimi mangalda kül bırakmayan goşizmin Gazi-Der'i yanlış yönlendirmesi demokrasi güçlerine karşı sekter ve itici davranması ve karşı devrimci Mao'culuğu devrimci güçler içersinde görmesi Mao'culuğun Gazi-Der içersinde güçlenmesine neden oldu.

Biz gazili Genç-Sosyalistler olarak hiçbir mücadele biçimini reddetmeden ve bunların hiçbirini abartmadan faşist hareketin Gazi özelinde geriletilmesi için FAŞİZME KARŞI İLERİ sloganını her ne pahasına olursa olsun, birlik'i gözardı etmeksizin hayata geçirmeye çalışacağız.

FAŞİZME KARŞI İLERİ
GAZİLİ GENÇ SOSYALİSTLER

Köyde ideolojik mücadele

Geniş köylü yığınlarına bilimsel sosyalist görüşleri anlatırken, çeşitli biçimlerdeki gerici ve burjuva idelojilere karşı mücadele etmemiz; bu çeşit ideolojilerin yanlış, tutarsız, bilimdışı özelliklerini sergilememiz, sosyalist düşüncenin üstünlüğünü, bilimselliğini, doğruluğunu ve şaşmazlığını en açık biçimde gösterebilmemiz gerekir. Köylerdeki çalışmalarımız sırasında böylesi gerici ideolojilerle zorunlu olarak karşı karşıya geleceğiz ve bunlara karşı ideolojik mücadele vermemiz önemli bir görev olarak karşımıza çıkacaktır.

Köyde, gerici ideolojilerin başta geleni dinsel ideolojidir. Hatta en önemlisidir. Zira diğer gerici akımlar, milliyetçilik, şovenizm, ırkçılık, anti-komünizm biçimindeki gerici akımlar önemli ölçüde dinden, dini gericilikten güç almakta, çoğu zaman bu temele dayanmaktadırlar. Bu bakımdan din konusu üzerinde durmamız köylerdeki çalışmalarımız açısından gereklidir. Özetleyici bir şekilde genel olarak bu konu üzerinde durmak istiyoruz.

İnsanlığın ortaya çıkışından sonra uzun bir tarihi dönem boyunca insanlar din diye birşey bilmiyorlardı. Dinin ortaya çıkışını, daha doğru bir deyişle, ilk biçimlerinin ortaya çıkışını ilkel komünal toplum sisteminin belirli bir safhasında, vahşilik döneminde görüyoruz. Dinin ilk biçimlenmesinin toplumsal temeli, insanlığın tabiat güçleri karşısındaki güçsüzlüğün, acizliği ve bunlara dayanan korkusudur. Dinin ilk biçimleri, yani büyüye dayanan uygulamalar, mistik yakarışlar, kurban vermeler, çeşitli biçimlerdeki dua ve ibadetler insanlığın doğa karşısındaki güçsüzlüğünü, acizliğini ve korkularını yansıtırlar. Bu dönemde insanoğlu doğa karşısında son derecede güçsüzdü. Üretici güçler gelişmemiş ve bilim diye birşey yoktu. Buna bağlı olarak toplumsal bilinç de son derecede zayıftı. İnsanlar doğayı, doğa olaylarını anlayamıyorlar, anlayamayınca da doğaya hakim olamıyorlardı. İnsanlar böylece tabiat üstü kuvvetlere inanmaya başlamışlar, dinin tohumları böylece atılmıştır. Yani daha başlangıçta dinin toplumsal temeli, insanlığın doğa karşısındaki bilgisizliği, güçsüzlüğü ve korkusu idi. Din bu temel üzerinde gelişmiştir.

Ancak sınıflı toplumun ortaya çıkışıyla birlikte insan toplumlarının ezen ve ezilen sınıflar olarak farklı sınıflara bölünmesiyle birlikte din, sosyal bilinç olarak toplumsal karakteri yanında aynı zamanda sınıfsal bir karakter de kazanmıştır. Daha doğrusu ezen, egemen sınıflar tarafından bu karakter kazandırılmıştır. Daha doğrusu ezen, egemen sınıflar tarafından bu karakter kazandırılmıştır. Egemen sınıflar, dini sınıfsal fornksiyonu olan bir olgu haline getirmişlerdir. Her tarihsel dönemdeki egemen sınıflar, kendi sömürülerini, kendi egemenliklerini korumak ve sonsuza değin sürdürmek için dini, büyük bir ideolojik silah olarak kullanmışlardır.

Egemen sınıflar, din vasıtasıyla, kendi egemenliklerine dayalı düzeni Tanrının buyruğu, kendi egemenliklerini ve yığınların sömürülmesini, ezilmesini Tanrının yazdığı değişmez bir alınyazısı olarak gösterebilmişlerdir. Kendi sömürülerinden kaynaklanan bütün kötülükleri, açlığı, kıtlığı, salgın hastalıkları, savaşları Tanrının gazabı, insanlara cezası olarak göstermişlerdir. Böylece yığınların düzene boyun eğmesini, onu olduğu gibi kabullenmesini sağlamışlardır. Kurulu düzene kim karşı çıkarsa, düzenin kurallarını kim çiğnerse, cehennemin kızgın ateşinde yanacağı korkusu ile tehdit edilmiş, düzene boyun eğen, düzenin kurallarına uyan, uysal, yumuşakbaşlı insanlar bu dünyadaki fedakarlıkların, sıkıntı ve çilelerinin mükafatı olarak cennette sözümona huri kızları ve kevser suları ile ağırlanacakları vaadiyle avutulmuşlardır. Yığınların, kendi açlık ve sefaletlerini hoş görmeleri, mutluluk özlemlerini öbür dünyaya bağlamaları böylece sağlanmıştır. Ezik insanlar, bu dünyanın geçici olduğuna, fani dünyada dünya malına bel bağlanmıyacağına, sonsuza kadar devam edecek dünyanın öbür dünya olduğuna inandırılmışlardır.

Yani tek cümleyle, din, her tarihi dönemde şu veya bu şekilde, egemen sınıflar tarafından kendi kurulu düzenlerinin korunması için bir ideolojik güç, bir aldatmaca, halkın afyonu, geniş kitleler üzerinde bir manevi baskı aracı olarak kullanılmıştır. Toplumların değişmesiyle birlikte din sürekli olarak değişmişse de, çeşitli dinler ortaya çıkmışsa da meselenin özü hiç değişmemiştir.

Dinin tarih içindeki gelişimi ve fonksiyonu kısaca budur. Günümüz dünyasında durum nedir?

Günümüzde de, sosyalist ülkeler dışında din, halen dahi ideolojik bir güç olarak kullanılmaktadır. Ancak artık bugün, din, başlangıçtakı temel dayanaklarından birini önemli ölçüde yitirmiştir. İnsanlık artık doğa karşısında bilgisiz ve güçsüz değildir. Onu anlayabilmekte, ona hakim olabilmektedir. Bilim ve teknik bu seviyeye gelmiştir. İdeolojik alanda ise materyalist dünya görüşü, din dahil tüm gerici ideolojilere önemli darbeler indirmiştir.

Ancak bütün bunlarla birlikte kapitalizm dinin çeşitli dayanaklarını canlı tutmaktadır. Kapitalist ülkelerde din, bir taraftan sermayece doğrudan teşvik edilirken, diğer tarafta yığınların geleceklerina ait endişeleri, korkuları din için müsait ve canlı bir ortam teşkil etmektedir. Geniş yığınların geleceklerinden emin olmaması, savaş vs.den korkması onlarındini aldatmacalara daha kolayca kapılmalarına neden olmaktadır.

Bu arada önemli bir husus olarak şunu da belirtmek gerekir: Din her ne kadar bugüne değin egemen sınıflarca ideolojik bir araç olarak kullanılmışsa da ve halen kullanılmakta ise de; artık tekelci sermayenin, emperyalizmin alabildiğine gericileştiği, insanlığın yaşamını hiçe sayarak saldırganlaşıp, kudurganlaştığı, daha gerici, faşist, ırkçı ideolojilere başvurduğu günümüz dünyasında, çeşitli dinsel akımların, çeşitli din adamlarının zaman zaman olumlu tutumları da sözkonusu olmaktadır. Örneğin Güney Afrika'da ırkçı rejimlere karşı Güney Amerika'da ABD işbirlikçisi faşist rejimlere karşı mücadelede dinsel akımların önemli rol oynadıklarını, diğer tarafta Avrupa da barış konusunda din adamlarının olumlu davranışlarını görmekteyiz.

Dinin toplumsal temelini, tamamiyle yitirmesi sosyalizmin zaferiyle olacaktır. Tüm gerici sınıfların egemenliğine son verildiği zaman, din, sınıfların hizmetinde olan bir ideolojik güç olmaktan çıkacaktır. Geniş toplum kesimlerinin, emekçilerin, halk yığınlarının açlığına, sefaletine geleceğe ait endişelerine son verilecek, onların toplumsal ihtiyaçları karşılanıp, sorunları çözülecek, böylece hiçbir korku, endişe, bilgisizlik ve acizlik söz konusu olmadığı için, din yavaş yavaş eriyip gidecek ve bir hiç olacaktır.

Ancak dinin sona ermesi ve insan hayatında silinip gitmesi otomatikman olmayacaktır. İnsanların bilincinde yüzyıllara dayanan bir birikim sahip olduğu için, sosyalizmde de etkisini bir süre devam ettirecektir. Ancak toplumsal temelini yitirmiş olan bir olgu olarak, geniş kitlelerin doğru, bilimsel dünya görüşüyle eğitimleri sonucu ileri sosyalist toplumlarda silinmeye, kaybolmaya başlayacaktır.

Tabiri caizse, dinin kısaca hikayesi budur.

Ülkemize gelince: Ülkemizde, dinin, oldukça önemli bir toplumsal fonksiyona sahip olduğu hepimizce bilinmektedir. MSP'den CHP'ye kadar tüm burjuva partileri tarafından halkın dini duyguları, politik amaçlar için, kuran öpmek, namaz gösterileri düzenlemek, gerici burjuva partilerinin öteden beri başvurdukları bir yöntemdir. Yani, din, ülkemizin siyasi yaşamında önemli bir ideolojik güç, gerici partilerin elinde halen dahi en önemli ideolojik malzeme durumundadır. Bu durum o kadar açıktır ki, üzerinde fazla durmaya gerek yoktur.

Ulusal Kurtuluş Savaşından bu yana anti-komünizm büyük ölçüde dini gericilikle bütünleştirilmiştir.. Bu bütünlük bugün dahi önemini korumaktadır. Faşist ideoloji içerisinde dinsel motifler önemli bir ağırlık teşkil etmektedir. Dini gericilik faşistler icin de en önemli dayanaklardan biridir. Faşist mihraklar ve onların ağababası emperyalizmin gizliaçık servisleri tarafından din, dini ayrılıklar alabildiğine kullanılmaktadır. Halkı birbirine kırdırmak, sahte düşmanlıklar yaratarak esas düşmanı gizlemek, faşizme hizmet eden provakasyonlar düzenlemek, faşistlere kadro ve oy devşirmek için dini ayrılıklar, mezhep farklılıkları geniş ölçüde kullanılmaktadır. Son Pazarcık ve Malatya olaylarının da gösterdiği gibi, dini ayrılıklar ve dini gericilik faşist mihrakların, anti-komünist karşı devrimci çevrelerin en önemli dayanaklarından biridir.

İşte tüm bu nedenlerle, yani dini gericilik siyasi yaşamda bu denli yoğun olarak kullanıldığı ve önemli ölçüde etkin olduğu için, din meselesi ülkemiz için daha büyük önem arzetmektedir ve açıkça görüldüğü gibi dini gericiliğe karşı ideolojik mücadele vermek, salt bir ideolojik mücadele olmanın ötesinde, aynı zamanda anti-faşist görevlerimizin de bir gereğidir bu husustaki ideolojik çalışmalarımızın bir parçasıdır.

Ülkemizde din genel olarak bu kadar etkin iken, köylerde özel olarak iki ayrı nedenden ötürü daha daetkindir. Birincisi, din geçmişten, yüzyıllardan beri gelen bir birikim olduğu ve köylülükise kapitalizm öncesinden gelmesi itibariyle gelenekleri, inançları daha canlı tuttuğu için, din köylerde daha etkindir. İkincici, köylülerin çalışma koşulları, üretim şartları nedeniyle din daha etkindir. İyi ürün alması için yağmurun yağmasını uman, yahut ürünününü yok edecek bir doludan korkan köylü tabiat üstü kuvvetlere ve böylece dini aldatmalara inanmaya daha yatkındır.

Şimdiye kadar saydıklarımızdan şu sonuç çıkmaktadır ki, köylerdeki ideolojik çalışmalarımızda din oldukça önemli bir yer tutacaktır. İstesek de istemesek de bu böyle olacak ve kendisini dayatacaktır.

Çünkü gayet açıktır ki, bir kişinin sosyalist mücadeleye katılması için herşeydenönce sosyalizmin gelebileceğine, bu düzenin değişebileceğine, yani bu düzenin, bu düzendeki açlık ve sefaleten, kötü hayat şartlarının alnımıza yazılmış değişmez birkader olmadığına inanması gerekir. Bu ise en önemli yanı kadercilik olan dinsel ideolojiden kurtulması demektir.

Bütün bunlardan sonra şimdi somuta gelelim: Köylerde dinsel ideolojilere karşı mücadele etmemiz şarttır. Ancak bunu yaparken bazı hususlara dikkat etmeliyiz.

Birincisi, bu hususta kimi burjuva ideologlarının, kendi tabirleriyle layik Atatürkçülerimizin tutumuna düşmemek gerekir. Örneğin bunlar, ülkemizin kendilerine göre geri kalmış olmasını, ekonomik sistemin yapısı ve emperyalizme bağımlılığı dışında dinde aramaktadırlar. Onlara göre kabahat dindedir. Böylece sınıfları, egemen güçleri gözlerden kaçırmakta, hedef şaşırtmaktadırlar. Oysa ki din sadece bir araçtır, bu nedenle esas hedef din değil, onu kendi gerici amaçları için kullanan sınıf ve kesimlerdir. Çalışmalarımızda bu hususu asla gözden kaçırmadan, geniş köylü kitlelerine düşman olarak dini değil, onları ezen, sömüren sınıfları göstermeli, dinin bu maksatla onlar tarafından nasıl kullanıldığını kavratmalıyız.

İkincisi, bu ideolojik çalışmalarımızda sekter, ikna edici olmayan kırıcı tutumlardan şiddetle kaçınmak gerekir. Unutmayalım ki din, kitleler üzerinde yüzyıllara dayanan bir birikime sahiptir. Bunun kırılması, kestirip atan tartışmalarla değil, bizi köylülerden hemen başlangıçta tecrit edecek davranışlarla değil, uzun, geniş çaplı ve aynı zamanda dikkatli çabalarla olacaktır.

Bu hususta, Genç İşçi gazetesinin ikincisayısında İsmail Akyol'un bir köy sohbeti olarak yazmış olduğu "Azrail, Sadece Fakirliktir" başlıklı yazı, böylesi konuşma ve tartışmaların güzel bir örneğidir. Orada, anladığımız kadarıyla Veli, bir genç sosyalisttir. Allahın insanların canını aldığına, bunun için Azraili gönderdiğine inana genç bir köylüye, Veli hiç kırıcı olmayan, ikna edici bir metodla yaklaşmakta, böylesi düşüncelerin saçmalığını, tutarsızlığını ortaya dökerken aynı zamanda kendi bilimsel görüşlerini de inandırıcı bir şekilde kabul ettirmektedir.

Kısaca bu hususta dinin, geniş yığınlar üzerindeki etkisiniasla gözden uzak tutmadan, hatta bu hususta çeşitli yerel özellikleri de gözönünde bulundurarak, sosyalistleri daha başlangıçta tecrit edecek davranışlardan şiddetle kaçınarak çalışmalıyız.

KURTULUŞ TİPİ (!
ya da OLİGARŞİK

"SOL" REVİZYONİZM VE DEVLET

KSD 76 ortalarında yayına başlamış 12 Mart döneminin cephe hareketinden şekillenmiş bir gurubun sözcüsü olan bir dergidir. Çok iddialı konularda özellikle de D.Yol'dan farklılaştığı noktalarda gene çok iddialı yazılar yer alır bu dergide. Ülkemiz solundaki değişim sürecinin güzel bir örneğidir.Siyasi çizgi olarak ortaya çıkmış fakat pek çok konuda görüşleri şekillenmemiş bir çok "siyaset" kol gezer Türkiye solunda. Bir yandan siyasi çizgiler kendi hattını belirleme ve netleşme süreci yaşarken öte yandan şu veya bu biçimde birbirlerini etkilemektedirler. Geçmişin deneylerinin günden güne daha sağlıklı değerlendirmeleri yapılabilmekte gizli açık öz eleştiriler dönemi yaşanmaktadır. İşçi sınıfı hareketinin geçmişe oranla bugün vardığı boyut ve sosyalist siyasi hareketimizin kendi gelişme sürecinde Türkiye soluna büyük katkı ve etkisi, pek çok görüşü zaman zaman bilimselliğe yöneltti. Gençlik hareketi içerisinde değişimlerin süratle yansıması yeni yönelimlerin yeni arayışların canlı bir ortam yaratması ile aynı temelden kaynaklanan ayrı siyasi çizgiler yeni gelişmelere ve değişmeler gebe olarak gençlik hareketinde (özellikle öğrenci gençlikte) kendilerine yer buldular.

Biz burada "sol" sapmalar arasında kıyaslama yapacak değiliz. Ancak şurası açıktır ki işçi sınıfı sosyalistlerinin bugüne kadar ki çabaları yansıra toplumsal olayların objektif gelişimi birtakım görüşleri olumlu yönde etkilemektedir. Kurtuluş da kağıt üzerinde de olsa bu olumlulukları belirli oranda yansıtan bir çizgidir. Bu yazımızda ele alacağımız devlet ve demokrasi mücadelesi konularında görüleceği gibi belirleyici olan sol sapma karakteri ile bilimsel doğruları olgunlaşmamış bir yaklaşımla çarpıtmakta şaşılacak sonuçlara varmaktadır.

Devlet konusu tarihte de çoğu zaman önemli bir ayraç niteliği taşımıştır. Temel klasiklerde bugünkü koşullarda da meseleyi kavrayabilmemiz için yeterli ve aydınlatıcı esaslar yer almakla birlikte canlı pratiğin önümüze koyduğu zengin çeşitlilikler karşısında işçi sınıfı bilimi,-kullanmasını bilmeyenin elinde-bozuk bir pusuladan ibaret kalıyor. Kurtuluş bol alıntılı yazılarda (üstelik alıntıların çoğu Lenin'dendir.) genel geçer pek çok doğruyu sıralarken bunun yanında bir tek kendisinin kavradığına inandığı tezler ileri sürmektedir. Elbetteki doğru tekse başkalarının kabullenip kavrayamaması onun savunulmasından kimseyi alıkoymaz. Ama orjinal bir yanlışı bulup çıkarıp savunmak sonra da kimse bunu anlayamıyor diye dövünmek o yanlışı doğru hale getirmez.

KAPİTALİZMDE DEVLET, BURJUVA DEMOKRASİSİ NEDİR?

Bilinenleri bir kez daha sıralamak son derece sıkıcı ve sanıyoruz bu gazetenin okurları için bir parça gereksiz. Ama neyleyelim ki en genel doğrular herkesin söylemeden edemediği sözler dahi yanlışların kaynağı olabiliyor. Bilindiği gibi burjuva diktatörlüğünün bir biçimi olan burjuva demokrasisi biçimsel olarak toplumun tüm bireylerinin yönetime katılır ya da denetler göründüğü gerçekte ise üretim araçları üzerinde özel mülkiyete sahip olan sınıfın, burjuvazinin egemenliğinin garantiye alındığı bir devlet biçimidir. Kapitalizmin serbest rekabetçi döneminde burjuva demokratik devrimlerin başını çekmiş olan burjuvazi yeni hakim üretim biçimine uygun düşecek egemenlik araçlarını da geliştirmiştir. Bunun yanında feodal baskıya karşı ayaklanan emekçi kitlelerin burjuva demokratik devrimlerin de temel gücünü teşkil ettiği bilinir. Burjuvazi bu yığınların taleplerini ve isteklerini belirli ölçülerde yerine getirmek zorunda kalmış öte yandan kapitalizmin mezar kazıcısı işçi sınıfı gelişip güçlendikçe mücadelesi yükselmiş ekonomik demokratik planda önemli haklar almıştır. İşte bugün burjuva demokratik kurumlar adını verdiğimiz burjuva devlet aygıtının önemli parçaları böylesi etkilerle gelişmiştir. Kuşkusuz burjuva devletinin asli görevi olan (genel olarak devletin de böyledir) toplumda sınıflar arası çatışmanın egemen sınıflar lehine bastırılması işinde ordu gibi diğer bürokratik kurumlarda önemli rol oynarlar. Ama bu bastırma işleminin yöntemleri toplumdaki sınıf güçlerine ve esas olarak ta ezilen sınıf ve tabakaların düzene karşı tepkisinin aldığı boyutlara göre değişir. Yani burjuvazi biçimsel de olsa toplumun tüm bireylerine uygulanması söz konusu olan bir takım kuralları işleterek öte yandan da bu kuralların uygulayıcılarını satın alma yolunu, kuralların koruyucularını satın alma yolunu, kuralların koyucularını satın alma yolunu açık tutarak egemenliğini sürdürebilir, ya da böylesi biçimsel kılıfları kaldırıp atarak "dimyata pirince giderken evdeki bulgurdan olmamak için" tanıdığı, kısıtlı hak ve özgürlükleri boğazlıyarak egemenliğini en açık biçimiyle en çirkin yüzüyle sürdürebilir.

Daha öncede söylediğimiz gibi burjuva diktatörlüğü çeşitli kurumları barındırır. Söz gelimi ordu burjuva devlet aygıtının bir parçasıdır. Ama burjuva demokrasilerinde burjuva egemenliği açık terörcü yöntemlerle sürmediği halde ordu kurumu asla fonksiyonsuz kalmış değildir. Sömürülen sınıflara yöneltilmiş silah kimi zaman tetiğe basılmadan da işe yarar. Ama bunun yanında emekçi sınıf ve tabakaların kazanmış olduğu ve kısmen kurumlaşmış birtakım hak ve özgürlüklerin boyutu burjuva demokrasisi denen devlet biçimini önemli ölçüde etkiler. Ve bizleri en çok ilgilendiren de konunun bu noktasıdır. Yani burjuva devlet aygıtının nitel bir değişiklik geçirmesi devrim sorunu olmakla birlikte işçi sınıfı ve emekçi halkın nicel planda hak ve özgürlüklerini genişletmesi, burjuva devlet aygıtını parçalama yolunda yeni mevziler elde edebilmesi mümkündür. Birtakım burjuva demokratik kurumların varlığı bir şey değiştirmez. Ancak bunları işletmek çok kısıtlı da olsa emekçi halk lehine haklar koparmanın aracı haline getirmek gereklidir. Kuşkusuz bu egemen sınıfların istediği birşey değildir. Ve gereğinde, gücü yettiğinde bunları boğazlamayı da bilir.

Bir de işin ülkenin sosyo-ekonomik yapısını ilgilendiren yanı vardır. Kuşkusuz siyasi iktidarın kimin elinde olduğunu belirleyen ülkedeki hakim üretim biçimidir. Kapitalizm söz konusu olduğunda bunun bir serbest rekabetçi dönemi bir de tekelci döneminin olduğu bilinir. Siyasi egemenlikte bırakalım çağdan çağa aynı çağda ülkeden ülkeye dahi farklılıklar taşır. Burjuva demokrasisi de ele alınırken zaman ve mekan göz ardı edilmeden yaklaşılmalıdır. Ama burjuva demokrasisinin ne olduğunu açıkça ortaya koyarsak ne türlü değişimleri hangi şartlarda geçireceğini de anlıyabiliriz. Yoksa Kurtuluş'un yaptığı gibi burjuva demokrasisi kapitalizmin serbest rekabetçi dönemine özgüdür, emperyalizm çağında söz konusu olamaz" türünden buluşlar (!) yapmamız mümkündür. Elbet, burjuva demokrasisi kapitalizmin serbet rekabetçi döneminde doğmuştur. Ekonomik planda tek tek tüm kapitalistlerin eşit koşullarda mücadelesine ortam hazırlamıştır. Ama tüm kurumları yasaları vb. bir anda doğmamıştır. İşçi sınıfının mücadelesi ile kazandığı pekçok burjuva demokratik hak kapitalizmin tekelci aşamasında elde edilmiştir! Burada Kurtuluş yazarları hemen şunu söyleyeceklerdir. "İyi ama burjuva demokrasisi burjuva demokratik haklar demek değildirki." Elbette burjuva demokrasisi burjuva diktatörlüğünün bir biçimi, bir devlet biçimidir. Ve sadece birtakım hak ve özgürlüklerden ibaret değildir. Ama şunu soranz. Bu haklar ne menem şeylerdirki devlet aygıtına rağmen ve onun dışında var olurlar. Böyle birşey elbette olamaz, nasıl ki saf bir üretim biçimi belirli bir dönem için söz konusu olamazsa saf bir devlet aygıtı da olamaz eğer devlet aygıtına karagöz sopası olarak bakmıyorsak. Yukarda anlatmaya çalıştığımız gibi burjuva demokrasisinde şiddet kurumları vardır ama bu her zaman şiddet kullanıldığı anlamına gelmez. Esas olan egemenliğin şu yada bu biçimde sürmesidir. Aynı şekilde öyle birtakım kurumlar vardır ki yada var olan birtakım kurum ve yasaların öyle biçimde kullanılması mümkündür ki egemen sınıfların artık işine gelmediği halde varlıklarını sürdürürler ve hatta yenileri katılabilir. Bunları örneklemekte mümkündür. Ve burjuva demokrasisi dediğimiz şey bunların tümüdür. Yani Kurtuluş'cu bayların düşündüğü gibi serbest rekabetçi dönemde bütün burjuvazi için demokrasi anlamına gelen burjuva demokrasisi tekelci dönemde saece tekelciler için demokrasi söz konusu olduğundan artık ortadan kalkar mantığı yanlıştır. Çünkü ekonomik planda serbest rekabeti güvence altına almak için de olsa ortaya çıkmış olan burjuva demokratik kurumlar, işlerlikler öyle hemen ortadan kalkmaz. Şiddet uygulayıcı ve demokratik kurumların birarada var olması da başından bu yana burjuva demokrasilerin özelliğidir. Burjuva demokrasisini bir devlet biçimi olarak ve bütün ögeleriyle kavramak gereklidir. Gerçekte siyasi demokrasi yani genel ve eşit oy hakkı parlamenter sistem vb. burjuva egemenliğinde zoraki bir biçimdir. Çünkü bizatihi kapitalizmin kendisi demokrasiyle çelişir. Yani ister serbest rekabetçi dönemde isterse tekelci dönemde olsun siyasi demokrasinin gerçekleşmesi gerçek anlamda hayata geçmesi mümkün değildir. Şu halde nasıl oluyor da burjuva demokrasisi mümkün oluyor. Kurtuluş'cuların mantığıyla gidersek serbest rekabetçi dönemde de burjuva demokrasisi olamaz. Çünkü kapitalizm demokrasiyle çelişir! Soruna ışık tutması açısından "Marksizmin bir karikatürü"nden (Lenin) bir parça aktarıyoruz.

"Ve emperyalizm ekonomisi ile cumhuriyeti nasıl "birleştiriyor"?

Kievski bununla ilgili hiç bir fikir vermemektedir. Ona Engels'in demokratik Cumhuriyetle ilgili aşağıdaki sözlerini hatırlatalım. Zenginlik bu hükümet biçimi altında egemen olabilir mi? Bu soru ekonomiyle siyaset arasındaki "çelişki"yle ilgilidir.

Engels şöyle cevap veriyor: "Demokratik cumhuriyet artık (vatandaşlar arasında) mülkiyet farkı diye bir şeyi resmen tanımıyor. Burada zenginlik iktidarını dolaylı ama o kadar da emin birbiçimde yürütüyor. Bir yandan memurların doğrudan rüşvet yemesi, ki Amerika klasik bir örnek sağlamaktadır; diğer yandan hükümetle borsa arasındaki ittifak biçiminde.."

İşte size demokrasinin kapitalizm altında "elde edilebilirliği" üzerine mükemmel bir ekonomik tahlil örneği. Ve emperyalizm altında kendi kaderini tayin etmenin "elde edilebilirliği" bu meselenin bir yanıdır.

Demokratik cumhuriyet kapitalizmle "mantıki olarak" çelişir. Çünkü zenginle fakiri "resmen" eşit bir temel üzerine koyar. Bu ekonomik sistemle siyasi üstyapı arasındaki bir çelişkidir. Emperyalizmle cumhuriyet arasında da, serbest rekabetten tekele dönüşümün siyasi özgürlüklerin gerçekleşmesini daha da "güçleştirmesi" olgusuyla derinleşmiş veya keskinleşmiş aynı çelişki vardır.

O halde, kapitalizm demokrasiyle nasıl uzlaşmaktadır?Sermayenin kâdiri mutlaklığını dolaylı uygulamakla. Bunun için iki ekonomik araç vardır: 1) doğrudan rüşvet, 2) hükümetle borsanın ittifakı. (Bu bizim tezlerimizde belirtilmektedir burjuva bir sistem altında finans kapital "her hükümeti ve her memuru özgürce rüşvet verip satın alabilir.")

Meta üretiminin, burjuvazinin, para gücünün hakimiyeti bir kere kuruldu mu, rüşvet (doğrudan veya borsa yoluyla) her hükümet biçimi altında ve demokrasinin her çeşiti altında "elde edilebilir" bir şeydir.

Şu sorulabilir: kapitalizm emperyalizme yol verdiğinde, yani tekel öncesi kapitalizm yerine tekelci kapitalizm geçtiğinde bu bakımdan ne değişmiştir? Sadeceborsanın değeri arttı. Çünkü finans kapital banka sermayesiyle karışıp birleşmiş, en üst, tekel seviyesinde sanayi sermayesidir. Büyük bankalar borsayla kaynaşmış ve onu yutmuştur."

Usta böyle bakıyor burjuva demokrasisine. Sanıyoruz söyledikleri de çok açık demokrasi serbest rekabetçi dönemde de güçleşmekle birlikte tekelci dönemde de "gerçekleşiyor" sorunun özü burada yatmaktadır. Ama Kurtuluş ustaların yüzeyden izleyicisi ve bol miktarda alıntıcısı olmaktan ileri gidemez ve en çok alıntı yaptığı kitabın en can alıcı yerlerini anlayamaz.

(!) DEVLET

K DEVLET

TEKELCİ DÖNEMDE BURJUVA DEMOKRASİSİNE NE OLDU?

"Serbest rekabetçi kapitalist dönemde burjuva demokrasisinin sınırları bütün burjuvazi içindi. Bunun içinde "burjuva demokrasisi" olabiliyordu. Burjuva devlet tüm burjuvazinin ortak çıkarlarını savunur, işlerini yönetir. başlıca görevleri, emekçi yığınlar üzerindeki kapitalist baskı ve sömürüyü sürekli kılmak ve serbest rekabeti düzenlemektir.

Emperyalist dönemle birlikte ise burjuva demokrasisinin sınırları tekelci kapitalistlere, finans oligarşiye kadar daraldı. Artık demokrasinin sınırları tüm burjuvaziyi değil, sadece finans oligarşiyi kapsıyordu. Aynı şekilde devlet de tüm burjuvazinin işlerini düzenler olmaktan çıkmış, asıl olarak finans oligarşinin çıkarlarını savunur, işlerini düzenler olmaya başlamıştı." (KSD Sayı 5 Syf.36)

Ne kadar kolay değil mi? Emperyalist dönemle birlikte devlette böylece değişivermiş, Kurtuluş'da bunu yegane farkeden olmak şerefine erişmiştir. Varsın Lenin emperyalizmle cumhuriyet arasındaki çelişkiden söz etsin. Kurtuluş bunu emperyalizm lehine çoktan ortadan kaldırdı!

Evet tekelci dönemde siyasi planda gericilik eğilimi hakimdir. Emperyalizm "demokrasinin inkarıdır" var olan hak ve özgürlükleri ortadan kaldırma eğilimi ve çabaları sürmektedir. Ama tekelci sermaye karagöz sopasını oynatır gibi kolaylıkla hükmedemez. Ve egemenliğini sürdürmesi dilediğince sürdürmesi her zaman kolay değildir. Bir takım can sıkıcı olgulara katlanmak birtakım tavizler vermek zorunda kalır ve hatta o modası geçmiş burjuva demokrasisi varlığını sürdürebilir. Bu ne serbest rekabetin geri döndüğü anlamına gelir ne de ekonomik planda tekelci sermaye dışında güçlerin ortaya çıktığı... Ama artık burjuva demokratik hak ve özgürlüklerin kazanılması daha güçleşmiştir. Tekelcilerin bunlara yönelik saldırıları daha da sertleşmiştir. Siyasi demokrasiyi ortadan kaldırma eğilimleri faşizmle zaman zaman amacına ulaşabilmektedir. Ve bunun kaynağı tekelci sermayedir. Serbest rekabetçi dönemde emekçi sınıf ve tabakalar biçimsel de olsa nasıl bir takım haklara sahiplerse tekelci dönemde de koruyabildikleri ve geliştirebildikleri ölçüde sahiptirler. Birşey değişmemişmidir? Elbette ki hayır. Tekelci sermaye dışındaki burjuva kesimleri de sefalete sürüklenmektedir. Ve bunun kaynağı serbest rekabetin ta kendisidir. Şaşırtıcıdır, çünkü tek tek tüm kapitalistler için demokrasi kendisinin inkarını oluşturacak şartları yaratmaktadır ve Kurtuluş'a göre sınırları git gide deralmaktadır. Çünkü Kurtuluş'un burjuva demokrasisinden anladığı sadece pazardaki demokrasidir. Öyle ki bu demokrasi yüzünden meta üreticilerin bir kısmı demokrasiyi yitirirler.

Gerçek hiç de bu kadar karikatürize değildir. Daha önce gördüğümüz gibi burjuva diktatörlüğünün bir biçimi olan burjuva demokrasisi esas olarak siyasi kurum ve aygıtları ifade eder, bu yüzdendir ki tekeller ekonomik egemenliklerini alabildiğine sürdürdükleri halde (ki bunu devrim dışında hiçbir siyasi olgu engelleyemez) siyasi planda bu egemenlik bire bir yansımasını bulmaz, bulamaz. Kurtuluş'da işin burasını bir türlü anlıyamaz. Tekelci dönem gelince burjuva demokrasisi kalkıp gitmez ama tekelci dönemde kapitalizm burjuva demokrasisi ile uzlaşır! Nasıl uzlaştığını da yukarda Lenin çok açık göstermektedir.

TEKELCİ DEVLET KAPİTALİZMİ

Emperyalist çağda değişen başka şeyler de vardır. En önemlilerinden biri de tekelci devlet kapitalizmi olmuştur. Sanırız Kurtuluş gibilerini şaşırtan da budur. Çağımızda finans kapital egemenliği devletle bütünleşmiş finans oligarşisinin egemenliği görünümündedir. Devletin ekonomiye müdahalesi tekeller adına doğrudan bir karakter kazanmıştır. Metropol ülke komünistleri somut veriler ışığında bu olguyu incelemektedir

Lenin'in bundan onlarca yıl önce tesbit ettiği ' "Sosyalizmin en iyi öncülünün tekelci devlet kapitalizmi olduğu" zaman içerisinde daha bir somutlanmış ve bugün metropol ülkelerde üretimin büyük boyutlarda toplumsallaşması, ekonominin merkezileşmeye yönelmesi, buna karşılık kitlelerin artan yoksulluğu tekelci devlet kapitalizminin özelliklerini yansıtır olmuştur. Tekelci devlet kapitalizmi olgusu tekellerin tarih sahnesine ilk kez çıkışı ile birlikte ele alınmalıdır. Tekelci devlet kapitalizmi tekellerin burjuva devlet aygıtıyla dalbudak sarmış karmaşık bir ilişki sistemini ifade eder. Çağdaş kapitalizmin ekonomik temelini teşkil eden "devletle bütünleşmiş tekeller"e işgücü sağlanması, hammadde ve pazar sorunlarının çözümünde devlet aygıtı alabildiğine büyük rol oynuyor. Ekonominin programlanması ve sermaye ihracının uluslararası planda devletten devlete ilişkilerle yürütülmesi bu olguyu açığa çıkaran göstergelerdendir. Bir yandan da burjuva devlet tekelleri ile tekelci grupların sermayelerinin içiçe girdiği açıkça gözleniyor. Ancak bu sözünü ettiğimiz özellikler emperyalist kapitalizmin birtakım özelliklerinin ve çelişkilerinin açığa çıkıp derinleşmesinden başka bir şey ifade etmiyor. Bir yandan üretimin toplumsallaşma düzeyinin kapitalizmde ulaşılabilecek en üst düzeye varması, öte yandan bu bütünleşme ve yoğunlaşmanın çağdaş kapitalizmin vazgeçilmez ekonomiktemeli haline gelmesi, kapitalizmin temel çelişkisinin derinleşmesine ve diğer çelişkilerin doğup keskinleşmesine yol açıyor. Böylece tekel egemenliğine karşı mücadeleye yeni güçler kazanılıyor, tekel dışı kesimlerin anti-tekel mücadeleyee yöneltilmesi olanakları artıyor.

Emperyalist-kapitalist sistem yaşadığımız çağda bu özellikleri gösterirken, başka bir olgu gelişiyor, güçleniyor, etkinleşiyor. Sosyalist sistemin varlığı ve iki sistem arasındaki çatışma, kapitalist ülkelerde tekellerin devletle bütünleşmesinde önemli bir etkendir. Kapitalizmin kendi varlığının tehdit altında olduğu koşullarda sistemin devamı için tekelci devlet kapitalizmi olgusu kaçınılmaz hale gelmiş ve bu durum tekelci kapitalizmin çöküşünü hızlandıran bir etken olmuştur.

Bir takım burjuva ideologları ve ikinci enternasyonalin işçi sınıfına ihanet eden Karl Kautsky gibi önderleri o dönemde yeni yeni açığa çıkan tekellerin devletle bütünleşmesi olgusunu kapitalizmin bir yeni aşaması, kendini yenilemesi, "dönüşmesi" olarak yutturmaya çalışıyorlardı. Böylece geliştirilen tezler gerçekte burjuva egemenliğinin hayasızca savunulmasına, burjuva devlet aygıtının yıkılması zorunluluğunun inkarına varıyordu. Lenin bu ve benzeri görüşleri eleştirirken burjuva demokrasisi ve sosyalist demokrasi arasındaki nitel farklılığın altını çiziyor, bir yandan da demokrasi mücadelesini artan önemini vurguluyordu. Burjuva demokrasisi tümüyle bir aldatmaca, sömürülen kitlelerin mevcut düzen içinde alternatiflere yönelmesine yani, burjuva egemenliği temelinde burjuvazinin şu veya bu temsilcisini öne çıkarmaya yarayan bir araçtır. Tekelci dönemde aynı araç tekel egemenliğinin siyasi paravanası rolünü de üstlenmektedir. Burjuva demokrasisinin sahteliği zaman zaman açığa çıkan bir takım aygıtların kullanılmasıyla daha iyi görülür. Kitleler üzerinde terör kullanılması bazılarının sandığı gibi burjuva demokrasisine yabancı ve ayrı bir devlet biçimini gerektiren bir olay değildir. Geçmişte olsun, günümüzde olsun burjuva demokratik devletler kitlelerin kazanımlarını ifade eden kurumlaşmış bir takım nisbi hak ve özgürlükler yanında taşıdığı şiddet kurumlarını zaman zaman uygulamaya koymuş ve koymaktadırlar. Burjuva devletin esas kurumlarını teşkil eden bu kurumların koşullara göre değişik biçimlenmeleri ve ayrı ayrı yerlerde farklı uygulamaları gene bir takım dar görüşlülere devlet biçiminin değiştiği izlenimini vermektedir.

Kurtuluş'un devlet üzerine pek bilinen genellemeleri sıralaması bir yana bırakılırsa, emperyalist dönemde devlet ve demokrasi meselesini hiç de kavrayamadığı anlaşılıyor. Her ne kadar orjinal buluşların sergiledikten sonra altına bir de Lenin'den alıntı oturtmakta ise de bu işteki acemiliğiyle konuya yabancılığını ortaya seriyor.

"Bu yeni ekonominin, tekelci kapitalizmin (emperyalizm tekelci kapitalizmdir) siyasi üst yapısı demokrasiden siyasi gericiliğe değişimdir. Demokrasi serbest rekabete tekabül eder. (Altını KSD çizmiş.) Siyasi gericilik tekele tekabül eder. Rudolf Hilferding Finans Kapital kitabında haklı olarak finans kapital hakimiyet için çalışır, özgürlük için değil demektedir... Emperyalizm hem dış, hem de iç siyasette demokrasiyi yıkmaya doğru, gericiliğe doğru mücadele eder. Bu anlamda emperyalizm söz götürmez bir biçimde genel olarak demokrasinin, bütün demokrasinin 'inkârı'dır, onun taleplerinden sadece bir tanesinin, (...) değil."

Yukarıdaki alıntı KSD tarafından Lenin'den alınmıştır. (KSD sayı: 8, sf. 28) ve bunu burjuva demokrasisinin emperyalist dönemde olamayacağı iddiasının kanıtı olarak kullanmaya çalışmaktadır. Biz (...) ile gösterilen sözleri de alarak bir cümleyi Marksizmin bir karikatürü'nden tekrar alalım: "Bu anlamda emperyalizm söz götürmez bir biçimde genel olarak demokrasinin, bütün demokrasinin "inkar"ıdır, onun taleplerinden sadece bir tanesinin, ulusal kendi kaderini tayin etmenin değil."

Şimdi Kurtuluşçu mantığı ile bir yorum yapalım; emperyalizm genel olarak demokrasinin, bütün demokrasinin inkârıdır. Lenin'in de söylediği gibi taleplerden birinin değil, tümünün inkârıdır. Şu halde emperyalist dönemde demokrasinin inkârından anladığımız burjuva demokrasisinin ortadan kalkması olduğuna göre, onun taleplerinden biri olan, ulusal kendi kaderini tayinin inkârı da bunun emperyalizm altında gerçekleşemeyeceği anlamına gelmelidir.

İşte Lenin, Kievski'nin de bu mantığını acımasızca eleştirmektedir. Siyasi bağımsızlığın emperyalizm altında gerçekleşebildiğini örneklerle gösterirken, bunun ekonomik bağımsızlık anlamına gelmediğini de vurgulamıştır. Bu değerlendirmeyi konumuza aktaracak olursak şu sonuca varırız: Emperyalizm döneminde siyasi demokrasinin ekonomik sistemle çelişmesine rağmen "gerçekleşmesi" mümkün olmaktadır ve tekellerin egemenliği burjuva demokrasisi altında sürmektedir. (Siyasi gericiliğin nitel biçim değişikliğine ulaştığı faşist devlet biçimleri dışında emperyalist savaş dönemlerine özgü, şovenizm kasırgasının burjuva egemenliğinin değişik biçimleri arasındaki farkları ortadan kaldırdığı durumlarda ayrıca ele alınmalıdır)

Kuşkusuz tekelci devlet kapitalizminin kimi özellikleri KSD'yi bu mantığa yöneltmekte en önemli etkendir. Ancak KSD siyasi yapıyla ekonomi arasındaki ilişkileri kavrayamamakla kalmıyor dünya komünist hareketini ve ülkemiz işçi sınıfı sosyalistlerini bu buluşlarını anlayamadıkları için suçluyor. Dünya komünist hareketi geçmişte de günümüzde de leninizmin ışığında tekelci dönemi değerlendirmekte ve bu dönemde devlet konusunda derin çözümlemeler getirmektedir. KSD yazarları zahmet buyurup dünya komünist hareketinin yazılı ürünlerine ciddiyetle eğilselerdi ürettikleri görüşlerin iddialı lafların arkasını zor getirirlerdi. Ne var ki onlar dünya komünist hareketine yönelttikleri suçlamaları enternasyonalizm adına kendi oportünizmini meşrulaştırmaya çalışan IDD çizgisini eleştirirken yapmaktan öteye gidememektedirler.

OLİGARŞİK DEVLET

Peki tekelci dönemde burjuva demokrasisi ortadan kalktığına göre yeni devlet biçimi (faşizm dışında) nedir? KSD buna oligarşik devlet diyor. *"Oligarşinin (seçkin azınlığın yönetimi) demokrasinin yerini alması; bir yandan artık genel olarak demokrasiden bahsedilmemesidir. İkinci olarak ise devletin yapısındaki değişikliktir.*

Devletin ekonomiye tekelciler için doğrudan müdahalesi, sınıfsal karakterinin açıkça ortaya çıkmasının yanı sıra artık temsili organların yanı sıra yeni organların oluşması, burjuva demokratik devletin yasama, yürütme ve yargısının birbirinden bağımsızlığının üstünde bunların hepsine birden müdahale edebilen ve bu arada orduya da müdahale edebilen yeni organların oluşması oligarşik devletin en çarpıcı özelliğidir. Ve bu özellik doğrudan doğruya finans oligarşinin devletle içiçe geçmesinin bir sonucudur.

Böylelikle oligarşik devletin ikili karakteri ortaya çıkar. Biryandan ülkenin demokratik devriminin gelişmişliği, tamamlanmışlığı ölçüsünde demokratik hakları bünyesinde barındıran oligarşik devlet aynı zamanda demokrasiyi bir bütün olarak ortadan kaldırmaktadır.

Biçimsel de olsa genel oy mekanizması sonucu oluşan temsili yasama organı; parlamento ve işleri, kararları kulislerde de alınsa parlamento tarafından seçilen yürütme organının yanı sıra bunlaratam bir özgürlükle müdahale edebilen yeni tipten organlar. Başkanlık sistemi, milli güvenlik kurumu vb. oligarşik devletin "demokratik" yanı ve açık baskıcı yanı derken işte bunu kastediyoruz. Oligarşi iki eğilimden birini ya da diğerini bir devlet biçiminden diğerine geçmeden, ikisini de içiçe barındırarak uygulamaktadır. Oligarşik devletin ikili karakteri budur. " (KSD, S.8,sf.31)

Eğer burjuva demokrasisini yüceltmekte ileri giderseniz işte böyle yorumlar yapabilirsiniz. 'Parlamento tarafından seçilen yürütme organının yanı sıra bunlara tam bir özgürlükle müdahale edebilen yeni tipten organlar." Ve bunlar devletin burjuva demokrasisi değil de oligarşik devlet olduğunun göstergeleri. Burjuva demokrasisi denen devlet biçimi standart bir elbise değildir. Değişik koşullarda değişik zamanlarda genel oy vb. temel özellikleri aynı kalmakla birlikte pek çok çeşitlilik gösterir. Bir ülkeden diğerine bütün kurumlar tıpatıp birbirinin aynı değil diye, birtakım hak ve özgürlükler kimisinde daha az kimisinde daha fazla diye devlet biçimi değişseydi, değil tekelci dönemde kapitalizmin başlangıcından bu yana yüzlerce "devlet biçimiyle" karşılaşmak gerekirdi. Halbuki söz gelimi

komünist enternasyonal yeni bir devlet biçimi olarak karşısına çıkan faşizmi tartışırken dahi çeşitli burjuva parlamenter sistemleri, burjuva demokrasilerini faşist diktatörlükle bir tutan görüşleri mahkum etmiştir. Devlet biçimleri üzerine getirilen tezlerde en küçük ayrıntıların bile büyükönem taşıdığı komüntern'in 7. kongresi oturumları faşizmin tanımlanması kadar burjuva demokrasisinin ne olup ne olmadığını da titizlikle nitelemişti. Kaldı ki o tarihlerde tekelci sermayenin siyasi gericiliği Avrupa'da doruğuna tırmanmış bir çok ülkede faşizmin iktidarı gerçekleşmişti. Böylesi koşullarda Lenin'in emperyalizm teorisi temelinde yapılan çözümlemeler, tekelci sermayenin egemenliğini sürdürdüğü ülkelerde oligarşik devletten değil burjuva demokrasisinden bahsetmektedir.

Kaldı ki bildiğimiz kadarıyla başkanlık sistemi (ABD, Fransa gibi) birkaç ülkede uygulanan bir sistemdir. Ve bunun burjuva demokratik kurumlar üzerinde yer alan, yürütme organına tam bir özgürlükle müdahale edebilen "yeni tipten" organlarla bir ilgisi yoktur. Burjuva parlamenter sisteminin bu ülkelere özgü bir parçasından ibarettir. Keza milli güvenlik kurulu vb. kurumların niteliği de KSD'nin oligarşik devletine kanıt teşkil etmez. Baştan da söylediğimiz gibi egemen sınıflar ihtiyaç duydukları ve güçleri yettiği zaman yeni kurumlaryaratarak olduğu gibi mevcut kurumları çeşitli biçimlerde işleterek de baskısını arttırabilir. Ne zaman devlet biçiminin değiştiğini anlamak ise pek zor değildir. O zaman böyle özellikler aramaya da gerek kalmaz. Dünyada mevcut yüzlerce devletin her birinin kendine özgü bir takım kurumları ve değişik işlerlikleri var. Ama farklı devlet biçimleri altında topladığımızda görürüzki nitel farklılıklarla nicel farklılıklar devlet biçimlerini aynı şekilde etkilemez.

Neyleyelim ki ülkemiz burjuva demokratik devrimin tamamlanmadığı, köklü bir demokratik geleneğin olmadığı, üstelik egemen güçlerin bunalımının hızla derinleştiği, şovenizmin kökleştiği bir bağımlı kapitalist ülke. Kısıtlı burjuva demokrasisi dahi yerinde pek sağlam durmuyor. Özellikle Kürt halkı üzerinde yoğunlaşan baskılar, geçen dönemde güçlenen faşist hareketin saldırıları güvensizlik ortamını arttırıyor. Objektif bir çözümlemeden yoksun olanların pekçoğu mevcut duruma faşizm demevi tercih ediyor. Şartlar değiştikçe de sözcüklerle oynayıp işi geçiştiriyor. KSD'nin durumu biraz daha farklı. O faşizm demenin mantıksızlığını görebiliyor. Ne var ki "herhalde" diyor "burjuva demokrasisi de böyle olmaz!" Ve arkasından gelsin oligarşik devlet... Sanılıyor ki devlet biçimine burjuva demokrasisi denilirse devrimciliğe halel gelecek. Şu ayrımı iyi yapmak gerekir. Ülkemizde devlet biçiminin kısıtlı da olsa burjuva demokrasisi olduğunu söylemekle, burjuva demokrasisine övgü düzmek; bağımsızlık-demokrasi-sosyalizm mücadelesini birbirinden koparıp "burjuva demokrat" ölçeklerde mücadele etmek birbirinden çok farklıdır. Sosyalizm hedefine tabi kılınmayanbir demokrasi mücadelesinin savunucuları elbetteki bilimsel sosyalistler olamazlar.

Çekinmeyin baylar eğer sizi eşyayı adıyla çağırdığınız için eleştireceklerse bundan sadece gurur duyulabilir. Ama "revizyonistlerle aynı şeyi savunuyorsunuz" diyecekler diye Orijinallikler yapmak zorunda kalıyorsanız oyalamaya devam edin kendinizi. Kaldı ki bunu dosdoğru söyleseniz de eklektik yapınızda fazla değişiklik olmayacak. Çünkü biz biliyoruz ki yazıp çizdiklerinizle yaptıklarınız birbirini tutmuyor. Orta yolculukta daha hızlı olmak için karşı-devrimci maoculuğa gün be gün prim vermekten dahi kaçınmıyorsunuz. Demokrasi mücadelesi, ittifaklar diyor ilkesizliği elden bırakmıyorsunuz. Bütün bunları da "ortayolcuların birliği" uğrunda en yakınınızdaki bir siyasi çizgiyi kendizine referans alarak yapıyorsunuz. Enerjik gençleri kendi çatınız altında barındırabilmenin yolu budur sanıyorsunuz. Yanılıyorsunuz.

Bu konuda şimdilik söyleyeceğimiz bu kadar. Yalnız bağlantılı olarak bir noktaya daha dikkat çekmekte yarar var. "Siyaset" olarak ortaya çıkıp kısa sürede değişmiş, dağılmış, bir tarafa iltihak etmiş örnekler ülkemizde pek çok. Gençlik içinde çok güzel yansımasını görebildiğimiz genel olarak sol ve sosyalist hareketin bölünmüşlüğü, siyasi çizgilere güvensizliği artırıyor. Öte yandan objektif olarak birliğe doğru yönelen gelişme süreci, yolu üzerindeki engellerin günden güne netleşmesine yol açıyor. Ancak özellikle küçük burjuva sınıf karakteri taşıyanöğrenci gençliğin kısa vadeli güven arayışları cevapsız kalabiliyor. Bunu gören parsacı görüşler son derece ciddiyetle ele alınması gereken enternasyonalizm ve benzeri konularda ulu orta laflar edip kısa vadeli çıkarlar peşine düşüyor. Ne varki bu durum birliğe giden yolda subjektif engelleri artırmaktan başka işe yaramıyor. Gençlik içerisinde bir kaç yılda onlarca "Siyaset"in batıp çıktığı gözönünde tutulursa söylediğimiz daha iyi anlaşılır. Bilime karşı bir tür sorumsuzluğun göstergesi olan tavırlar bununla da kalmıyor. Çeşitli siyasi çizgilere eleştiri yöneltmek adı altında Marksizm-Leninizme sorumsuzca saldırılıyor, Dünya Komünist Hareketinin ideolojik merkezlerinin ürünleri tahrif ediliyor, keyfi yorumlara tabi tutuluyor. Böylece "Siyaset"lere güvensizlik bir yana işçi sınıfı bilimine güvensizlik ve karamsarlığın yolu açılıyor. Bunun sonucu "siyasetler üstü" kimi "sosyalist"lerin türemesi oluyor. Kurtuluş'un özellikle devlet konusundaki görüşleri ve buradan çıkarak yaptığı bir takım yorumlarla söz ettiğimiz karamsarlığa hizmet ediyor. Bir takım insanlar artık (bilimi yeterince kavramadıklarından) "Marksizmin bunalımı" tezlerini kafasına yatkın bulmaya başlıyor. İçinde yaşadığımız bölünmüşlükortamı geçici olmasına rağmen böylesi eğilimlerin artması hiçde istenir bir durum değildir.

Ülkemiz sosyalist hareketinde son yıllarda belirli bir gelişme kaydeden sağ oportünizmin etkisi de sol sapmaların gençlik içerisinde kendine yer bulmasına neden oluyor. Böylece işçi sınıfı sosyalistleri için bilimsel eleştiri temelinde her iki alanda yürütülen mücadele birlik kazanıyor.

Bilimsel siyasi Hareketimizin önderliğinde engellerin bir bir aşılması, sınıflar mücadelesindeki acil görevlerin hakkıyla yerine getirilmesi bilimsel sosyalist dünya görüşünün ülkemizde de zaferinin esas güvencesidir...

Dünya gericiliğinin sosyalist sisteme karşı büyük kozu:

MAOCU ÇİN YÖNETİMİ

Kudret KÖKSAL

Çin Halk Cumhuriyetinin, 1958'lerde küçükburjuva milliyetçi lideri Mao Tse-Tung tarafından şekillendirilen ünlü "üç kızıl bayrak" ("büyük sıçrama", "halk komünleri", "genel çizgi") politikası, Çin'in Dünya Komünist güçleri ve giderek dünyanın beş kıtası üzerinde kuracağı hegemonya hayallerinin temellerini atmayı amaçlamaktaydı.

Nitekim, Çin tarihinin hemen her kesitinde kendisini güçlüce hissettirmiş olan "BüyükHan Şovenizmi"nin, Mao ve grubunca miras alınmasıyla şekillenen bu ütopik politika, çok geçmeden Çin Komünist Partisinin Dünya Komünist Hareketine ters düşmesine ve giderek bu harekketten tecrit olmasına neden oluyordu. Bu tecrit, Maocu Çin liderlerinin, özellikle 1966'lardan sonra iç politikada olduğu kadar dış politikada da milliyetçiliği bayrak edinmeleri ile birlikte hızlanıyor ve ÇKP'yi bugün bulunduğu konuma; karşı-devrime getiriyordu.

Mao'nun anti-marksist, anti-leninist, anti-sovyetik görüşlerinin karşı-devrimci bir ideoloji olarak kristalleşmesiyle birlikte, Çin Komünist Partisi emperyalist güçlerin ve dünya gericiliğinin saflarında, politika arenasındaki yerini alıyor ve dünya çapındaki tüm eylemlerinde, Sosyalist Sistemin, Komünist ve İşçi hareketlerinin, sosyalist ülkelerle sıkı bir dayanışma içinde gelişen ulusal kurtuluş mücadelelerinin, anti-emperyalist, antifaşist güçlerin karşısında yer alıyordu.

Sosyalist sisteme karşı NATO'yu, Şili emekçi halkına karşı faşist Pinocheyi, Angola halkının anti-emperyalist ulusal kurtuluş mücadelesine karşı, emperyalizmin işbirlikçisi, karşı-devrimci örgütleri, Porteküz işçi sınıfının öncü KomünistPartisine karşı CIA'yı, Dofar gerillalarının monarko-faşist Şah rejimine yönelttiklerimücadeleyekarşı İran Şahını, Güney Afrika'daki ilerici-devrimci, antisömürgeci hareketlere karşı, emperyalizmin kuklası Mobutu rejmini destekliyor, üçüncü bir dünya savaşının tezgahlanması yolunda ABD'yi Sovyetler Birliğine karşı sürekli kışkırtıyordu.

Ve bugün ÇHC'nin Maocu yöneticileri her geçen gün daha da derinleştirdikleri gerici politikalarıyla, emperyalizmin ve gerici güçlerin takdirine mazhar oluyor.

Emperyalizmin saldırgan örgütü NATO, ÇKP'nin kararlı anti-sovyetik tavrı ve NATO'nun güçlendirilmesi yolundaki çabaları üzerine, tarihinde ilk defa olarak ÇHC'ye gelişmiş silah satımını öngören bir prensip kararı alıyor. Fransız Cumhurbaşkanı Giscard d'Estaing, Fransanın Çine nükleer silah yardımı yapabileceğini açıklıyor. Alman faşistlerinin yayın organlarında Mao ve Maocular göklere çıkartılıyor. Japon emperyalizmi, Çin ile dostluk temeli üzerinde yükselen yakınlaşma için girişimlerde bulunuyor. Faşist İran Şahı daha fazla kan dökmesi için kendisinden yardımlarını esirgemeyen Çin Dışişleri Bakanı Huang-Hua'nın ellerini sıkıyor. Brezezinski'nin Çin'e yapmış olduğu ziyaret ile birlikte daha da gelişme eğilimi gösteren Çin-ABD, Çin-Emperyalizm ilişkileri; Huang-Hua'nın çeşitli emperyalist ülkelere yapmış olduğu dostluk gezileri ile birlikte pekişiyor. Nihayet bugün ÇKP, ABD'nin ve dünya gericiliğinin sosyalist sisteme karşı gerektiğinde kullanmak üzere hazırda beklettiği bir koz durumuna geliyor.

Ve artık Marksizmin-Leninizmin dünya çapında kazanmış olduğu başarılardan ve prestijden azami ölçülerde yararlanmak üzere Maoizme giydirilmeye çalışılan sol kılıf yırtılıyor. Zaten ÇHC yöneticileri de anti-komünist ideolojilerini, karşı-devrimci eylemlerini maskelemek lüzumunu hissetmiyor.

Maocu ideolojinin günden güne gerileşmesi ve demaske olmasıyla birlikte, açmazları da derinleşiyor. Nitekim en önemli Maocu merkezler arasında bile Maoizmin en temel meselelerinde tartışmalar ve görüş ayrılıkları ortaya çıkıyor.

Öteden beri Pekin hattının sadık izleyicisi olarak bilinen Tiran; Maonun "Üç Dünya Teorisini" karşı-devrimci bir öze sahip olduğu gerekçesiyle reddediyor.

Pekin ile Tiran arasında "Üç Dünya Teorisi" üzerinde başlayan ideolojik çatışma giderek gelişiyor. Her iki tarafda birbirlerini karşı-devrimcilikle suçluyor. Vietnam, Kamboçya arasında baş gösteren çatışmada; Arnavutluk liderleri Çin'i Vietnam'ın içişlerine müdahale etmekle suçluyor ve bu çatışmada Çin'e karşı Vietnamdan taraf oluyor.

"Eski dostlar" arasındaki bu gelişmeler Çin'in Arnavutluğa yapmış olduğu ekonomik yardımı kesme kararı almasına kadar varıyor ve eskiden aralarından su sızmayan bu "dostların" arası iyiden iyiye açılıyor.

ÇKP ile AEP arasında başlayan tartışmalar çok geçmeden ülkemizdeki Maocu gurupları da etkisi altına aldı. Kimisi ufak bir eleştiri yaparak, bugüne değin ortodoksça savundukları "üç dünya teorisinin" karşı-devrimci bir teori olduğu görüşünde birleşti. Kimisi de Pekin hattını ödünsüz izledi. Maocu Halkın Yolu taraftarları arasında başlayan tartışmalar, önemli bir kısmının yine "öz eleştiri" yaparak, eskiden hararetli bir şekilde karşı-devrimcilikle suçladıkları TİKP saflarına katılmasıyla son buldu. Yine Maocu Halkın Kurtuluşu tabanı da tartışmalardan oldukça etkilendi. Halkın Kurtuluşunun tabanında başgösteren hoşnutsuzluk ve karışıklık halen devam ediyor.

Tüm bunların yanısıra oldukça önemli düzeydeki Maocu taraftar, Maoculuğun gerici yüzünü görüyor ve Maocu safları terkediyor.

Bugün artık ülkemizde de, Avrupa'da, Amerika'da ve diğer ülkelerde olduğu gibi Maoculuğun maskesi düşüyor. Ege'deki dördüncü ordunun Sovyetler Birliğine karşı Kars sınırına nakledilmesi yolundaki çabalar, NATO'ya ve AET'ye tutulan alkışlar, gerici-faşist basında Maoculuğu aklayan yazılar, Maocu dergilerdeki sicilli faşistlerden röportajlar, demeçler, 5 Şubat ve 1 Mayıs'taki kanlı katliamlar, CIA ve SAVAK'la yapılan işbirlikleri artık demokratların da gözlerinden kaçmıyor. Demokratik hareketten de tecrit olmanın verdiği hırçınlık Maocu gurupların giderek saldırganlaşmalarına ve gericiliği açıktan açığa yürütmelerine neden oluyor.

En eski ve kaşarlanmış Maocu grup olan TİKP'in şefi Doğu Perinçek yazılarında ve demeçlerinde faşist Türkeş'e ve sicilli anti-komünist Demirel'e övgüler düzüyor.

Perinçek; günümüzde sağ-sol, ilerici-gerici kavramlarının değiştiğini ve eski gericilerin bugünün ilericisi sayılabileceklerini söylüyor. Yani kim ki Sovyetler Birliği'ne karşı en kararlı tavrı alırsa, o "solcu", ve en "ilerici" oluyor. Ve Perinçek'e göre Türkeş'ler, Demirel'ler en az Perinçek kadar "ilerici" ve hatta "komünist" oluyor.

Görüldüğü gibi Maoculuğun düşmüş olduğu balçık oldukça derin. Ve Maoculuk her geçen gün bu balçığın dibine doğru büyük bir hızla kayıyor. Kıvranıyor, kıvrandıkça batıyor.

Söylenecek tek şey var. Nasıl ki emperyalizm, nasıl ki faşizm, ırkçılık ve milliyetçilik de, layık oldukları yerde, tarihin çamur ve pislikleri arasında yok olup gideceklerse, Maoculuk da onların yol arkadaşı olacaktır.

Onlar ölmediler yok,
Ateş fitiller gibi
Dimdik ayakta
Barut ortasındalar!
Ben ölmedim der
Yumruklar;
Yukarı kalkık yumrukları
Daha.

PABLO NERUDA 1904-...
GARCIA LORCA 1898-...

Duyuyorum
kanın
tutuştuğunu damarlarımda,
eriten kızıl alevin
tutkuları yüreğimde

Kadınlar, su dökün
acıyın da;
her şey yanıp gidince
kıvılcımlar uçacak yalnız
rüzgarda.

(1921 - F. Garcia Lorca)

Susturulamayacak soluklanışları, unutturulamayacak dizeleri. Alanlarda duyuluyor sesleri, duyulacak

"Yüreğim bu kavganın içinde
Kazanacak halkım
Bütün halklar kazanacak bir bir."

Neruda bir partiliydi. Şili işçi sınıfının öncü müfrezesi Şili Komünist Partisi'nin bir neferiydi. Yaşam onurdu, o ve tüm devrimciler için.

Neftali Ricardo Reyes Pablo Neruda, bir demiryolu işçisinin oğludur. 1904 yılının 12 Temmuz'unda Şili'nin ufak bir kasabasında acı kahır ve mücadele dolu günlerin ilk adımını attı. Genç yaşta şiir yazmaya başladı. Ancak bu dönemin şiirleri toplumsal konulardan uzaktı. Şili'nin dış diplomatik görevlerinde bulundu. Neruda'nın sanat ve dünya görüşünün rayına oturuşu Madrit'te görevli iken, İspanya iç savaşını yakından izlemesiyle olmuştur.

1934'te Madrit Konsolosu iken, aralarında Lorca'nın da bulunduğu ileri İspanyol ozanlarının toplandığı bir dergiye katıldı. "Anlatalım" şiiri bu dönemin öyküsüdür.

"Neden diyorsunuz şiirlerin
Söz açmaz düşten, yapraktan
Doğduğun yerin yüce volkanlarından?

Gel de gör
Caddeler kan revan
Gel de gör
Caddeler kan revan
Gel de gör
Caddeler kan revan.

"Şiir ancak insana dönük olduğu zaman insanca söz olur" diyen Neruda, İspanya iç savaşı sırasında, yurtseverlerin mücadelesini, yurtseverlerin öldürülüşünü, Dünya Komünist hareketinin yurtseverlerle dayanışmasını, faşizmin iğrenç yüzünü ve insan olan herkesin ona karşı nasıl tavır alması gerektiğini en yakından, içinden gözledi, yaşadı. Ve onun sesi artık Dünya Halklarının emperyalizme karşı vurdukları bir şamardı.

"Görün
Yaralı İspanyayı.
Her göçük evden
Bir ateş- metal çıkar ama,
Çiçek yerine.
Her yarasından
İspanya'nın
Doğar İspanya."

İspanya iç savaşında Cumhuriyetçilerle birlikte olduğu için Madrit Konsolosluğundan alındı.

İkinci paylaşım savaşı sırasında Neruda Halk Cephesi hükümetinin Meksika Konsolosudur. Alman faşizmine karşı demokrasi cephesinde en önde yerini aldı. Dizeleri, faşizme karşı mücadele veren demokrasi güçlerinin azim kaynağı idi.

Şili'de uluslararası kapitalizmin tezgahladığı ünlü "Eylül" katliamı sırasında hastaydı Neruda. Neruda'nın

"Kavgamız her yerde sürecektir kardeşler!
Ve ölülerimize adadığımız,
Kanımızla ıslanmış bu bayraklar
Yüreğimizde sonsuz bir ilkbahar yaprağı gibi
Serpilip gelişecektir!"

diyen güçlü sesini susturmak için, emperyalizmin cellatları ozanın evini basarak dağıttılar. Aradan bir süre geçti, öldüğünü açıkladılar.

"Döğüştü
Kanım susturuluncaya dek
Ancak böyle oldu
Halka layık."

Pablo Neruda'yı ölüm tüketemedi. Pablo Neruda, Viktor Jara, Garcia Lorca ve gerçekleri yılmadan, baskının ve terörün üstüne yürüyerek, yüreğinin tüm gücüyle haykıran ozanlar, sanatçılar tükenmeyecek.

Neruda'nın yüreği tüm insanlara açıktı. Onun gözleri salt fabrikaları, fabrikalardaki sömürüyü, maden işçilerinin acısını, öğrencilerin mücadelesini görmekle kalmadı. Çocukların da yanındaydı yüreği:

"Bebekleri öldürmek için,
Göğün yücesinden geldiler,
...
Ve,
Çocuk kanları, caddelerden
Aktı tıpış tıpış,
Çocuksu, çocuksu
Çakallar,
Çakalların tiksineceği,
Çakallar.

Yüreği anaların yanındaydı.

"Ben de sizler gibiyim, analar,
Benim kalbim de yas dolu, ölüm dolu.
...
Öfkeyi, iniltileri, hoşgörmeleri,
Bırakın, bir yana bırakın
Ölüm ve tasarım
Çemberinden geçmiş analar,
Doğan ulu günün ortasına bakın
Bu topraktan güler ölüleriniz.
Kalkık yumrukları titrer,
Buğdayın üstünde
Bilesiniz."

Lorca, Neruda'dan altı yıl önce 1898'de doğdu. İspanya'da iç savaş yıllarında karşılaştılar. İkisi yan yana, omuz omuza sürdürdüler mücadelelerini faşist Franco rejimine karşı. Neruda kavga arkadaşı Lorca'ya şöyle seslenir dizelerinde.

"Şiirlerde n'olacak yani?
Bu tan kızıllığı için,
Olmadıktan sonra;
İnsanın vurulmuş yüreğinin
Ölüme hazırlandığı,
Şu viran köşe için olmadıktan sonra."

Şöyle der Neruda: "İspanya tarihinin yüzyıllardan beridir o en gerilimli kuşağının sözcüsü Federico Garcia Lorca'dır. İşte bu insanların savaş ateşi içinde eriyip gitmesi benim için ağır bir dram oldu."

Ve şöyle seslenir;

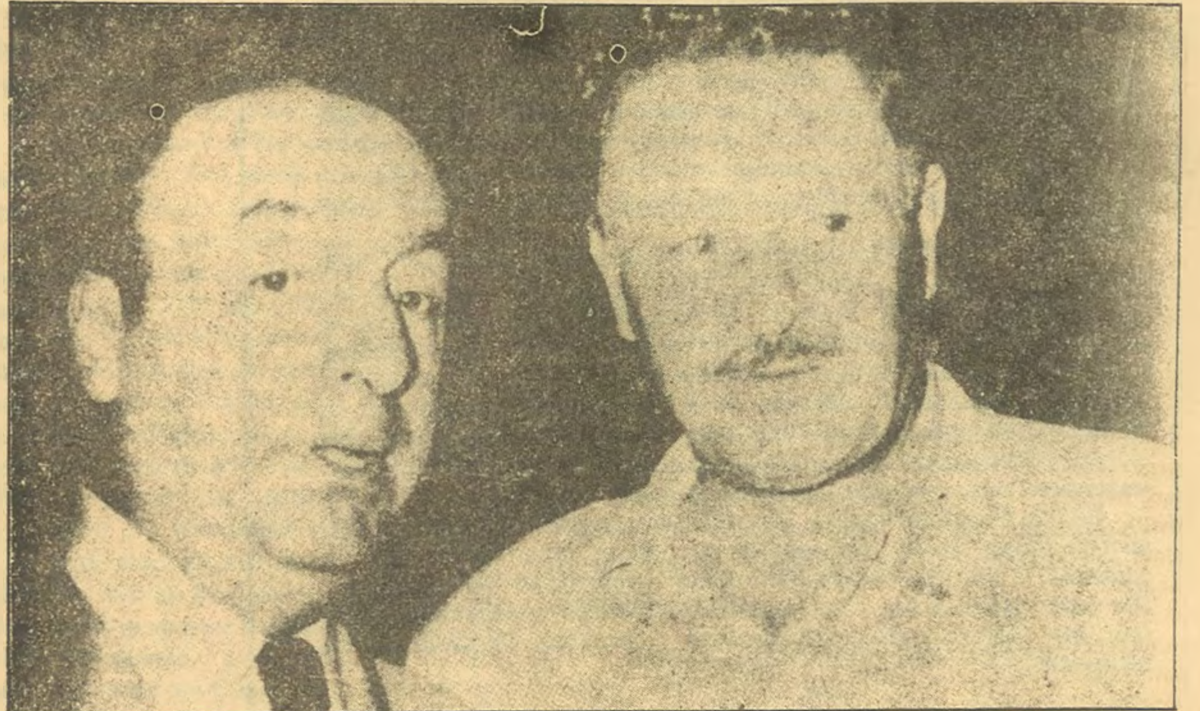
"Hayat böyle, Federico
En babayiğit
En karasevdalı adam
Sana
Dostluğumun sunabileceği şey
İşte bunlar...
Sen de epey şey biliyorsun
Şimdiden.
Yavaş yavaş, daha da
Öğreneceklerin var."

Lorca, yandaşları otuz-otuzbeş kişiyle Sierra yarımadasında Viznar'da dizilir kurşuna. Delik deşik devrilir kurşun yaralarıyla. Ölüm tutanağında şu yazılar vardır.

"Savaşın doğurduğu yaralar yüzünden ölmüş olup, cesedi 20 Ağustos'ta Viznar-Alfacar yolu üzerinde bulunmuştur."

Lorca bir dizesinde
"Yüreğim çok ötelerde"
diyordu.

Faşist namlulardan çıkan kurşunlar onu Sierra dağlarında şehit etse de onun yüreği çok ötelerde. Vietnam halkının kararlı mücadelesinin yanında. Angola'da, Mozambik'te, Türkiye'de, İspanya'da tüm ezilen sömürülen halkların yanındaydı. Nihai kurtuluşa dek bu böyle sürecek...

1952 Dünya Barış Konseyinde Pablo Neruda ile Nazım Hikmet

gerici disiplin yönetmeliğine hayır!

Milli Eğitim Bakanlığına bağlı Yüksek okulların yeni disiplin yönetmeliği öğrenci hareketine ve devrimci mücadeleye indirilmiş anti-demokratik bir darbedir.

CHP'nin iktidara gelmesinden bu yana tüm devrimci güçlerin faşist hareketi geriletmek ve faşistlerin elindeki mevzileri teker teker almak için biraraya gelmesi ve en geniş kitle eylemleriyle "faşizme karşı ileri" sloganını hayata geçirmesi gerekirken, sosyal-demokrasi tarihi hatalarını tekrarlamış, devrimci demokratlara yönelik dernek kapatmalar veya gerici disiplin yönetmelikleri teker teker çıkmaya başlamıştır. "Olaylar ister sağdan gelsin, ister soldan gelsin karşısındayız" demogojisi ile hedef bulandıran faşist saldırıların ana mihrakını gizlemeye çalışıp Ülkü Ocakları vb. dururken Pol-Der gibi demokratik kuruluşları kapatmayı hedef alan hükümet, gün geçtikçe teşhir olmakta, işçi sınıfı başta olmak üzere emekçi halkımız kurtuluşun sahte umutlarda değil, sosyalizmde olduğunu kavramaktadır.

Son dönemlerde bu gerici yönetmeliklerden bir tanesi de Milli Eğitim Bakanlığına bağlı yüksek okullardaki disiplin yönetmelikleridir. Yönetmelikte en ufak bir siyasi çalışma bir bildiri dağıtma hatta faşist katilleri protesto etme dahi okuldan atılmakla cezalandırılmaktadır. Yönetmeliğin amacı, öğrencileri sadece okula giden, "siyasetle uğraşmayan", "düzenin adamları" haline getirmektir.

Sosyal demokrasinin sınıf uzlaştırmacı girişimleri başta işçi sınıfı olmak üzere tüm emekçi halkımızın yükselen mücadelesi ile ortadan kaldırılacaktır. Kitleleri sınıf mücadelesinden uzak tutmak mümkün mü? Hayır! Binkere hayır! Yediğimiz ekmekten içtiğimiz suya kadar herşeyi düzenin çarpıklığını taşıyan bir toplumda işçi sınıfı ile burjuvazinin birbirlerine karşı mansızca mücadele ettiği bir toplumda tabiiki öğretmen adayları da, tüm öğrenciler de direkt olarak sınıf mücadelesinin içerisinde olacaktır. Geçim şartları çok düşük olan, faşist saldırılarla birlikte acımasızca oradan orayasürülen öğretmenleri gören öğretmen adaylarınısınıf mücadelesinin dışına itmeye çalışmak, eşyanın tabiatına aykırıdır. Bu yoldaki çabalar başarısızlığa mahkumdur.

Gerici disiplin yönetmeliği kitlelerin yükselenmücadelesi ile engellenecek ve demokratik mevziler korunacaktır.

KURTULUŞUMUZ SAHTE UMUTLARDA DEĞİL, SOSYALİZMDEDİR?
KAHROLSUN ANTİ-DEMOKRATİK DİSİPLİN YÖNETMELİĞİ

"K.İ. İLERİ" fazla ileri gidiyor!..

Kurtuluş İçin İLERİ adlı derginin II. sayısında "Trabzon Fatih Eğitim Enstitüsünde Çeşitli Siyasi GruplarınTavırları Üzerine Birkaç Eleştiri" başlıklı bir yazı yayınlandı. Yazıda Kurtuluş "siyasetinin" dışındaki gruplara veryansın ediliyor. Kendileri militan, başkaları uzlaşmacıymış gibi suçlamalarla birlikte bazı olaylar üzerinde durulmaktadır. Bunların en önemlisi yapılmak istenen bir formdur.

Kurtuluşçular SGB'lilere yapılacak olan bir toplantıya katılmalarını söylediler. Toplantıya gelindiğinde gündem ve katılanlar açıklandı. Açıklamaya göre, Hüseyin Cevahir'in anılması için okulda bir forum yapılması ve bunun maocular da dahil tüm çizgilerle ortaklaşa gerçekleştirilmesi öneriliyordu.

SGB'li arkadaşlar Maocularla hiçbir zaman yanyana olamayacaklarını, çünkü bu gerici, karşı-devrimci çizginin anti-faşist mücadelede yeri olmadığını ve Maocuların olduğu yerde provokasyon ve fitnelik olacağını söylediler. Ayrıca okulla ilgili bir eylem yapılması gerekiyorsa bunu Fatih Eğitim Enstitüsü Öğrenci Derneği'nin yap ması gerektiğini ve öğrenci örgütü dışında çeşitli siyasi çizgilerin aralarında anlaşıp ayrı bir öğrenci hareketi yürütemeyeceklerini söyleyerek toplantıdan çekildiler. Yapılacak olan eylemden sorumlu olmadıklarını belirttiler ve kitle arasında foruma katılmama çağrısı yaptılar.

"İleri" dergisi SGB'lilerin bu tavrını "provokasyona gelmeyelim", okulları boşaltıp faşistlerle polisleri karşı karşıya getirelim" diye yorumluyor. Bu koskoca bir yalandır. Şimdi biz soruyoruz: Peki forum kararı alıp bunu beçeremeyenlere ne demeli? Nerede siyasi kararlılık? Keskin laf eden arkadaşlara şunu söyleyelim ki, bıyık ve gövde devrimciliği sökmüyor artık. Yine İleri dergisi maocularla ve Devrimci Yol'la ilkeli birliğin yapıldığını yazıyor. Ne biçim ilkeli birlik ki, bir gün önce ilkelerde anlaşanlar bir gün sonra alabildiğine birbirine giriyor. Bu arkadaşların sık sık söyledikleri anti-faşist, anti-emperyalist, anti-şovenist ilkeler Erbakan'ın anahtarı değildir!

İleri'nin bir iddiası daha var. Güya SGB'liler, "biz okulda sosyal demokrat idareyle anlaşıp eğitimin sürmesini istiyoruz, siz ise forum yaparak okulu kapattırmak ve eğitimi aksatmak istiyorsunuz" demişler. Bu iddia da gülünç... Her zaman keskin laflar edip, başkalarını pasifistlikle suçlayarak proletarya sosyalisti olduğunu kanıtlamaya çalışmanın goşizme özgü bir yol olduğu biliniyor artık...

FATİH EĞİTİM ENSTİTÜLÜ
GENÇ SOSYALİSTLER

Altındağ Genç İşçiler Dayanışma Toplantısı yapıldı...

Sosyalist Gençlik Birliği (SGB) Altındağ Şubesi'nin düzenlediği Genç İşçiler Dayanışma toplantısı 9 Temmuz'da Ankara'da yapıldı. İşçi arkadaşlar toplantı boyunca,

İşçi, köylü gençlik
SGB'de birleştik

sloganıyla SGB'deki konumlarını vurguladılar.

SGB Genel Sekreteri Vural Çakır, Altındağ Şube Başkanı Yaşar Küpeli yaptıkları konuşmalarda işçi, köylü, öğrenci gençliğin sosyalist örgütlenmesinde geleceğin güvencesi olan genç işçilerin önemini birkez daha tekrarladılar. Siteli Genç İşçi Turhan Atak, konuşmasında SGB Altındağ Şubesi'nin Genç İşçilere yönelik çalışmalarını anlattı.

SGB korosunun devrimci marşlar, Kürtçe ve Türkçe türküler söyleyerek renk kattığı toplantıda, SGB Halk Oyunları ekibi de ilgi gördü. SGB tiyatrosu "Dünyanın Sekizinci Garibesi" adlı oyunu sergiledi.

Genç İşçi-Ozan kadeşimiz Ali Rıza'nın çalıp söylediği türküler takdirle karşılandı.

1 Haziran'da yayınlanmaya başlayan Genç İşçi gazetesi, İşçi gençlik arasında sosyalizmin ajitasyon ve propaganda çalışmalarını yapmaktadır. Bu tür toplantılar da aynı amaca yöneliktir. SGB yöneticilerinden aldığımız bilgilere göre Genç İşçilerle Dayanışma Toplantıları sık sık düzenlenecek geleceğin güvencesi olan genç işçilerin bağımsızlık, demokrasi sosyalizm mücadelesine kazanılmalarına hız verilecektir.

ETLİK'TE ANTİ-FAŞİST MÜCADELE YÜKSELİYOR

Etlik bundan iki ay öncesine kadar faşistlerin yoğun oldukları bir bölgeydi. Etlik halkı üzerindeki faşist baskı ve saldırılar, düzenli olarak ilericileri sosyalistleri sindirme, halkımızın daha iyi bir yaşam için mücadelesini bastırma amacına yöneliyordu. Ancak ülkemiz siyasi arenasında faşist tırmanışın duraklama geçirmesi faşistlerin saldırganlaşmasına rağmen bölgemizde de anti-faşist mücadeleye yeni perspektifler kazandırdı. Etlik'li devrimci demokrat güçlerin kararlı mücadelesi sonucu faşistler Etlik'ten sökülerek, Aşağı Eğlence'ye kadar sürüldüler. Faşistler bu durumda kitleleri yıldırabilmek için yeni saldırılar gündeme getirdiler. Sekizevler'de bir kadını dövdüler, bir eve bomba attılar, faşist "güvenlik" görevlileri desteğinde halk üzerine taşlı, sopalı, silahlı saldırı düzenlediler, en son olarak da Etlik Halk Odasını bombaladılar. Ama tüm bunların Etlik halkının anti-faşist mücadelesini durduramayacağını düşünemediler.

Mücadelenin başından beri faşistlerin geriletilmesi uğraşma en ön safta aktif olarak katılan Etlik'li genç sosyalistler, faşizmin kökünün kazınmasına dek bunu sürdüreceklerdir. Bunun yanında genç sosyalistler anti-faşist mücadeleyi sekteye uğratan oportünist görüş ve taktiklerin de (Etlik özelinde "ilerleme" siyaseti-nin, sekter, ayrılıkçı politikası) aşılmasında gerekeni yapacaklardır. Yaşasın devrimci demokrat güçlerin eylem birliği.

ETLİK FAŞİSTLERE MEZAR OLACAK
FAŞİZME KARŞI İLERİ

ETLİK'Lİ GENÇ SOSYALİSTLER

BEDRETTİN CÖMERT'ler VURULMAKLA TÜKENMEZ!

Faşist güçler, bir yurtseveri daha katlettiler. Sistemli, planlı cinayetler ardarda sıralanıyor. Elbetteki bu saldırıların ardındaki kirli eller ve faşist tezgahlar kırılıp tarihin çöplüğüne atılacaktır. Fakat üzerinde asıl durulması gereken sosyal-demokrasinin faşizme karşı uzlaşıcı ve teslimiyetçi tavrıdır.

Katledilen her yurtseverin, her demokratı cenazesine "baş sağlığı" dileyen diğer yandan demokratik örgütler üzerinde baskıları eksik etmeyen, demokratlara, ilericilere karşı halk düşmanı faşistleri soyut bir denge anlayışıyla titizlikle koruyan sosyal-demokrasi kitlelerin sabrıyla oynamamalıdır.

Bedrettin Cömert'in katline karşı demokrasi güçlerinin yükselen tepkisi kitlelerin faşizme karşı nefretini dile getirmiştir. Ankara'da onbinlerin katıldığı protesto yürüyüşleri ve görkemli cenaze töreni faşistlerin yüreğine korku salması yanında, CHP'li hükümete bu konuda bir ihtar sayılmalıdır.

Devrimcilere ve sosyalistlere karşı yürütülen terör ve katliamın suçluları ve örgütleri dururken, demokratların ve yurtseverlerin örgütlerine karşı durmak, onları kapatmak, "taşların bağlanıp, itlerin salıverilmesi" mantığıdır.

Şayet bu mantık sürüp giderse, sosyal demokrasi daha nice Bedrettin Cömertlere, Server Tanilli'lere, Doğan Öz'lere "baş sağlığı" dilemeye devam edecektir.

Şurası çok iyi bilinmelidir ki, Faşizm "kendiliğinden" bir olgu değildir. İşlediği cinayetleri belli plan ve strateji çerçevesinde yürüten örgütlü azgın ve şoven bir saldırıdır.

Öldürülen hiçbir yurtseverin, ilericinin kanı yerde kalmayacaktır. Faşizm bir daha hortlamamak üzere toplumun tüm katmanlarından sökülüp atılacaktır. Sürdürülen kavga özgürlük kavgasıdır, demokrasi kavgasıdır, ve bu kavgada ölenler döğüşenlerin meşaleleri olacaktır.

- BEDRETTİN HOCA YAŞIYOR!
- Demokratik örgütler değil, faşist yuvalar kapatılsın.
- Yaşasın tüm ilericilerin yurtseverlerin anti-faşist mücadelesi.
- Faşizme karşı ileri!

11.7.1978
ANKARA

Sayın Tuğrul Pınar;
Hacettepe Üniversitesi Rektörü.

Üniversitenizde görev yapmakta olan değerli öğretim görevlisi Bedrettin Cömert'in ölümüne ve karısının da ağır yaralanmasına neden olan faşist saldırı, tüm demokrasi güçlerini büyük bir mateme sokmuştur.

Faşist güçlerin öteden beri öğretim üyeleri üzerinde sistemli olarak yoğunlaştırdıkları saldırılar, tüm toplum kesimleri tarafından lanetle karşılanmaktadır.

Faşist güçler artık hangi toplum kesiminden ve hangi mesleğe mensup olursa olsun, arkalarını dayadıkları bir avuç emperyalist burjuvazinin dışında herkese ölüm kusmaktadırlar.

Ama demokratik güçler bu cinayetlerin hesabını mutlaka soracaklar ve faşist güçlere layık oldukları dersi mutlaka vereceklerdir.

Hacettepe Üniversitesinin bütün mensuplarına acı kayıpları nedeniyle şahsınızda geçmiş olsun der; Sosyalist Gençlik Birliği olarak öğretim üyelerine yönelik faşist saldırılara karşı bütün gücümüzle daima yanınızda olduğumuzu bildiririz.

SOSYALİST GENÇLİK BİRLİĞİ
(SGB)
MERKEZ YÜRÜTME KURULU

SGB'ye kalkan eller KIRILIR!..

BASINA AÇIKLAMA

Sosyalist Gençlik Birliği (SGB) Genel Merkezinden yapılan bir açıklamada; 25.6.1978 Pazar akşamüstü Çorumda faşistlerin açtığı yaylım ateşinin sonucunda 1 SGB üyesinin ağır yaralandığı, olayın çok açık bir şekilde cereyan etmiş olmasına rağmen SGB Çorum Şube sekreterinin 5 SGB üyesiyle birlikte tutuklandıkları bildirilmiştir.

25.6.1978 Pazar günü saat 19.30 sularında, Çorumda sigorta hastanesi civarında topluca dolaşmakta olan SGB üyelerinin üzerine sokak aralarında mevzilenmiş faşistler tarafından yaylım ateşi açılmıştır. Olay sonucunda bir üye arkadaşımız ciğerlerinden ağır bir şekilde yaralanmıştır. Gün geçtikçe ellerindeki mevzileri birer birer kaybetmenin verdiği hırçınlıkla faşistler, gördükleri yerde SGB üyelerine silahlı saldırıda bulunmaktadırlar. Son olayla da açıkça görülmüştür ki faşist güçler artık saldırılarını tek tek kişilere değil, topluluklara yöneltmekte ve mümkün olduğunca fazla kişiyi öldürmek çabasına girmişlerdir.

üstelik olay sonunda arkadaşlarımız tutuklanmışlardır

Ama bu anti-demokratik uygulamaların mutlaka hesabı sorulacaktır. Faşist güçler arkadaşlarımıza yapılan saldırıların hesabını er geç verecekler ve o zaman kaçacak bir delik bulamayacaklardır.

SOSYALİST GENÇLİK BİRLİĞİ
(SGB)
GENEL MERKEZ BASIN BÜROSU

Çorum'da yurtseverlere ve demokratlara yönelik faşist saldırılar süregelmektedir. Faşistler son zamanlarda ilericilerin ve demokratların yoğun olarak bulunduğu Milönü mahallesine "ülkücü işçiler derneği" açarak buradan çevreye saldırmaya başlamışlardır. Faşizme ve faşistlere karşı amansız bir mücadeleyi ilke edinen genç sosyalistlere gene bu dernekten saldırılmaktadır. Bu tür saldırılar SGB'lilerden gerekli cevabı almaktadır. Faşist saldırılara karşı kararlı tavrını sürdüren ve onları kümelendikleri her yuvadan atmak için verilen mücadelede başı çeken SGB'liler faşistlerin boy hedefi haline gelmişlerdir. Son olarak arkadaşımız Mehmet Aykar'ı yaralamışlar olay yerine gelen polis saldırganlar yerine 6 SGB'liyi tutuklamıştır. Bütün girişimlere rağmen Çorum SGB şube sekreteri ve bir arkadaşımız salıverilmemiştir. Buna karşılık faşist milisler SGB'lilerin tutuklanmasından cesaret almaktadırlar.

SGB'liler kararlılıklarından hiçbir şey yitirmedikleri gibi içerde olsun dışarda olsun faşizmin kökünü kazıyana kadar bilimsel ve amansız kavgalarını sürdüreceklerdir. Ülkemizin pek çok yöresi gibi Çorum da bu mücadeleye tanık olmuş ve olacaktır...

Sayın İsmail Yolyapar-Yılmaz Demir
Çorum Cezaevi

Bir arkadaşımızın yaralanmasına neden olan faşist saldırıya karşı göstermiş olduğunuz kararlı direniş *bizleri* fazlasıyla onurlandırmıştır.

Sizlerin saldırıya maruz kaldığınız halde tutuklanmanız yolunda alınan anti-demokratik karar; egemen güçlerin işçi sınıfı sosyalistleriüzerinde öteden beri sürdürdükleri baskı ve komploların bir sonucudur.

Ama ne böylesi anti-demokratik uygulamalar, ne baskı ve zulüm bizlerin Sosyalist Gençlik Birliğinin kararlı hattını terkine neden olamayacaktır.

Sizlere aramızda olacağımız günlerin özlemiyle geçmiş olsun der, en yürekten dostluk ve dayanışma dileklerimiz iletiriz.

SOSYALİST GENÇLİK BİRLİĞİ
SGB
MERKEZ YÜRÜTME KURULU

SALİH MERCANOĞLU
ASD MYK Üyesi

(Genç SOSYALİST, Amatör Sporcular Derneği (ASD) MYK üyesi SALİH MERCANOĞLU ile görüştü. Amatör spor ve genç sosyalistlerin konuya yaklaşımını yansıtan görüşlerini aldığımız Salih arkadaş aynı zamanda milli jimnastikçidir.)

Kapitalizmde sporun durumu

"İŞTE PROFESYONELLİK VE KULÜPLEŞME"

Derneğinizin amacı nedir?

Ülkemizde kitleler her geçen gün örgütsüz olmanın getirdiği zararları daha iyi kavnyor. Hayatın dayattığı bu zorunluluk onlara örgütlenme, bir araya gelme, güç oluşturma enerjisini veriyor. Spor ortamı da bunun dışında değil.

Biliyorsunuz spor karşılaşmaları -gerek içerde, gerekse uluslararası planda- başarının ölçütü durumundadır. Bu ölçüt bilindiğinden en azından daha iyi bir spor ortamı yaratma konusundaki mücadele gündeme gelmektedir. Derneğimiz bu gereksinimden ortaya çıkmıştır. Sporun ve beden eğitiminin toplumun önemli bir köşe taşını oluşturduğunu halkımıza anlatmak ve gücümüz oranında halka beden eğitimi yaptırmak, amacımızın özünü oluşturuyor.

Fabrikalarda çalışan işçinin bir iş kazasından sonra işsiz kalması ve tek bırakılması gibi sporcuda bir daha işe yaramayacak şeklide sakatlanmışsa bir kenara atılıyor. Yani sporcuların sosyal güvencesi yoktur. Genellikle sakatlıkların çoğunun sporun bilimsel yapılmadığından doğduğu gerçeği; sporcuların el üstünde tutulurken bile ne denli yalnızlığa itildiğinin kavranmasını kolaylaştırır sanırım. Bu arada bilimsel sporun önemide ortaya çıkıyor. Yani bilimsel spor konusundaki mücadelenin önemi. İşte amaçlarımızdan biri daha.

Yaptığınız çalışmalardan söz edermisiniz?

Halk koşuları ve yürüyüşleri düzenledik. Bunların birisi İzmir Şubesince "Halk koşusu" adı altında ve diğerleri Ankara'da MTA çalışanları için, bir diğeride yine Ankara'da Elma dağında "Halk yürüyüşü" adı altında yapıldı. Ayrıca sporcular için çeşitle spor filmleri gösterildi, seminer çalışmaları düzenlendi, ASD spor okulları açıldı.

Profesyonellik hakkında ne düşünüyorsunuz?

Kâr yasasının spora yansımasıdır, profesyonellik. Ancak, bu kadar basit değil. Çünkü kapitalist sistemin hakim olduğu üstünlük kurma eğilimi giderek sporda da körüklenmiştir. İlk önceleri sporun kurulmasıyla başlayan bu eğilim, para getirecek sporu yapan kişileri profesyonelleştirerek hem kâr etmek, hem de diğer uluslar üzerine üstünlük kurma istemi başarıya ulaşmış oldu. Sporla bedenen uğraşmadığı halde milyonlar kazananlar az değildir.

Profesyonel sporcuların imrenilecek durumda gözükmelerine rağmen sömürüldüklerinin kanıtı, bu gibi kişilerin var olması ve artık spor yapamayacak duruma geldiklerinde -sakatlanarak bu duruma düştükleri zaman- yoksulluk içerisinde tek başlarına terkedilmeleridir.

Profesyonellik anayasada yasak olmasına karşın yapılması halen durdurulamamakta aksine desteklenmekte, buna karşın sporculara sendika sigorta hakkı gibi sosyal güvencelersavsaklanmaktadır.

Acaba milyonlarla paha biçilen bu sporcular yatağa düştükleri zaman neden beş para etmezler! Neden sendika, sgorta dedikleri zaman formunun zirvesinde de olsalar arkaya itelenirler! Oysa günümüzde spor ahlakı denilen kuralın çok dışında kalan birtakım "yıldızlar" sigorta sendika hakkı gibi zararlı (!) meselelere dokunmadıkları için bulundukları yerlerde kalırlar. En azından bunlar bile "sporun" ne için yapıldığını göstermeye yeter.

Sporcu sağlığı bu anlattıklarınıza göre oldukça önemli. Bu konuyu biraz daha açarmısınız?

Gerçekten çok önemli. Bu nedenle, spor hekimliği diye ayrı bir branş doğmuştur. Ülkemizde halen böyle bir kurumlaşma yoktur. Bilimsel spor böyle bir kurumlaşmayı gerektirdiğinden ikisini birlikte ele almak gerekir. Örnekliyecek olursak, bir sporcunun bir hareketi ne kadar yapacağı, ne kadar ağırlık kaldıracağı, kaç saat çalışacağı yapılacak testler sonucu belirlenmesi gerekir. Aksi halde verilecek ağır antrenman sporcunun sakatlanmasına, hafif antrenman ise forma girememesine yol açacaktır. Ayrıca sakatlığın tedavi edilmesi de spor hekimliğini gerektirmektedir. Bu konuyla ilintili kendi başımdan geçen bir olay anlatayım. Yarışmalara gireceğimden bir hafta önce omuzum sakatlandı. Bunun üzerine doktora gittim. Doktor sakatlığımın nedenini anlayamadı. Tedavi olarak aspirin içmemi ve dinlenmemi önerdi. Çabuk ve doğru müdahele ancak bir spor hekimi ile mümkündü. Gittiğim doktorun dediklerine uysa idim o yarışmaya da katılamayacaktım. Benzer bir olay yine hasta ve sakat olarak yarışmaya giren Sadık Salman'ın TV'de bu durumu anlatan açıklamasıdır.

Bilimsel spor hangi ülkelerde uygulanmaktadır?

İlerikapitalist ülkelerde ve sosyalist ülkelerde bilimsel spor yapılmaktadır. Acak bu kapitalist ülkelerde elit sporcu yetiştirmek amacına yöneliktir. Amaç spor değil yarışmadır. Burjuvazinin kitle sporundan anladığı daha çok kişi arasından daha iyileri çıkar anlayışıdır. Oysa sosyalist ülkelerde spor ve beden eğitimi birlikte ele alınmakta, fabrikalarda tarlalarda disiplinli bir şekilde beden eğitimi uygulamaları yapılmaktadır. Bu faaliyetler de sporda olduğu gibi kurumlaşmıştır sosyalist ülkelerde. Bu ülkelerde elit sporcu yetiştirmeye yönelik çalışmalar olmasının yanı sıra çalışanlar için spor olanakları ve beden eğitimi faaliyetlerini sağlayan kurumlar da bulunmaktadır.

Kapitalist ülkelerde kulüpleşme yoluyla da burjuvazi kendisine büyük yararlar sağlamıştır. Diyelim ki bir tekelin ismini taşıyan bir güreş kulübü, televizyonda, radyoda ve başka basın organlarında saatlerce günlerce isminden bahsettirerek şirketi büyük bir reklam masrafından kurtarmış oluyor. Bugün reklam ücretlerinin ne kadar olduğunu göz önüne alırsak bu reklamın çok ucuza geldiğini anlarız. Üstelik tekel, sahip olduğu kulübe yaptığı harcamaları masraf olarak göstererek vergidende düşüyor.

İşte profesyonellik ve kulüpleşme! Kapitalizmde sporun durumu bu. Zaten kulüpleşme ve profesyonellik kapitalizmle birlikte var olan şeyler, Bunlara profesyonel boksun arkasında dönen kirli oyunlar gibi örnekleri de eklersek herşey daha net görülür.

Sosyalist ülkeler sporunun başarılı olması sadece geniş katılım sayesinde midir sizce?

Geniş katılımın bu konuda yararları elbetteki vardır. Ancak asıl etken "spor ve beden eğitiminin toplumun güvencesi" olduğu yolundaki sosyalist anlayıştır. Bu ülkelerde tek hedef başarılı sporcular yetiştirmek değil daha önce de dediğim gibi beden eğitimi faaliyetlerine dahi geniş katılımdır.

Yeni Sovyet Anayasasında 'her sovyet vatandaşının spor yapma olanağı ve beden eğitimi faaliyetlerinden yararlanabilmeleri devlet tarafından garantilenir" şeklinde bir maddede yer almıştır. İlke her Sovyet ailesine spor ve beden eğitiminin ulaştırılmasıdır. Bu bile aradaki spor anlayışını gösterecek kanıtlardan birisidir.

Genç sosyalistlere iletmemizi istediğiniz bir mesajınız var mı?

Genç Sosyalistlerin hayatın her alanında olduğu gibi, spor ve beden eğitimi konularının doğru olarak kavranarak halkımıza ulaştırılması görevini yerine getirmeye çalışan sporcu arkadaşlarımızın en aktif destekçisi olmaları dileğimizdir. Bunun yanı sıra kendileri de spor yaparak, var olan yetilerinin gelişmesi ve gittikleri doğru yolda bunu kullanmaları yararlı olur kanısındayım.

• Sahibi M.A.Ayan • Sorumlu Müd: Hüseyin Ülger • Adres: Abdüllatifpaşa Sok, Fatinoğlu Apt. 17/7 Aksaray İSTANBUL • Yazışma Adresi: İnkilap Sok. No. 5/11 Yenişehir - ANKARA • Abone : 6 aylık 50 TL. 12 Aylık 100 TL. • Dizgi: ÇIĞ Yayıncılık • Baskı: Daily News Web Ofset Tesisleri. ANKARA